

GAZETA SLUJBASILOR

Anul XI.

București, 1941.

No. 4—6

Nevoia unei reforme

Vedem cum neconținut își face drum în biserică un rău pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl osândește. Care este datoria acelor cari sunt puși să ia seama la lucrul acesta? Oare pilda lucrătoare a bisericii va fi aceea care ar trebui să fie, dacă mulți dintre membrii ei ascultă de poruncile modei, mai de grabă decât de voința lui Dumnezeu clar arătată? Cum putem să așteptăm ca Spiritul Sfânt să fie cu noi și să ne ajute, dacă răbdăm ca aceste lucruri să dăinuiască în mijlocul nostru? Putem noi oare să tăcem când învățăturile lui Hristos sunt date laoparte de așa zișii Săi urmași?

Lucrurile acestea aduc mahnire și îngrijorare celor ce au în grijă supravegherea bisericii lui Dumnezeu. Oare surorile creștine nu vor cugeta din toată inima și cu rugăciune la lucrurile acestea? Nu vor cugeta ele să fie călăuzite de Cuvântul lui Dumnezeu? Timpul de prisos petrecut cu alcătuirea de haine după moda lumii, trebuie să fie folosit cu cercetarea de aproape a inimii și cu studiul Scripturilor. Orele cari sunt mai rău decât irosite cu pregătirea de zorzoane nefolositoare, ar putea fi făcute mai de preț decât aurul dacă ar fi petrecute cu scopul de a câștiga principii drepte și cunoștințe temeinice. Mă doare inima când văd tinere cari pretind a fi urmașe ale lui Hristos, dar cari de obicei nu cunosc caracterul și voința Lui. Ele s'au mulțumit să se hrănească cu coji. Fluturașii scânteietori ai lumii li se par mai de preț decât bogățiile veșnice. Puterile mintale, cari ar putea fi crescute prin cugetare și cercetare, sunt lăsate să dormiteze, iar gândurile inimii sunt în deplină zăpăceală, din pricină că îmbrăcămintea este socotită de mai mare însemnătate decât dragălășenia spirituală sau decât puterea de lucru a minții.— E. G. White, „Solii pentru tineret”, p. 275

Instructorul

Lecțiunea 1 — 5 Aprilie, 1941

A treia călătorie misionară a lui Pavel — Pavel și Apolo la Efes

„Intărind pe toți ucenicii”. V. 23.

O țintă principală a celei de a treia călătorie a lui Pavel era de a vizita Comunitățile pe care le întemeiasă în călătoria sa dinainte. Acest lucru el l-a făcut în mod sistematic, pe rând.



El nu era mulțumit numai a fi câștigat aceste suflete, ci se îngrija ca să le și întărească în adevăr. Pentru aceasta el și-a luat timp suficient pentru vizite personale; mai târziu acest lucru l-a continuat prin scrisori sau epistole, cari au devenit un tezaur de îndrumări și avertizări pentru creștinii veacurilor următoare. În timp ce era îngrijat a începe o nouă lucrare, el ne este un exemplu în hrănirea credincioasă a turmei, care fusese câștigată cu atâta trudă și oboseală. Epistola sa către Galateni ne descoperă unele din greutățile cari îi rețineau atenția, când unii Iudei prea zeloși și încăpățânați introduceauerezii. Ei erau hotărâți să răstoarne, dacă ar fi fost posibil, hotărârea luată de apostoli în sinodul dela Ierusalim cu privire la credincioșii veniți dintre neamuri.

„Și Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite. V. 11.

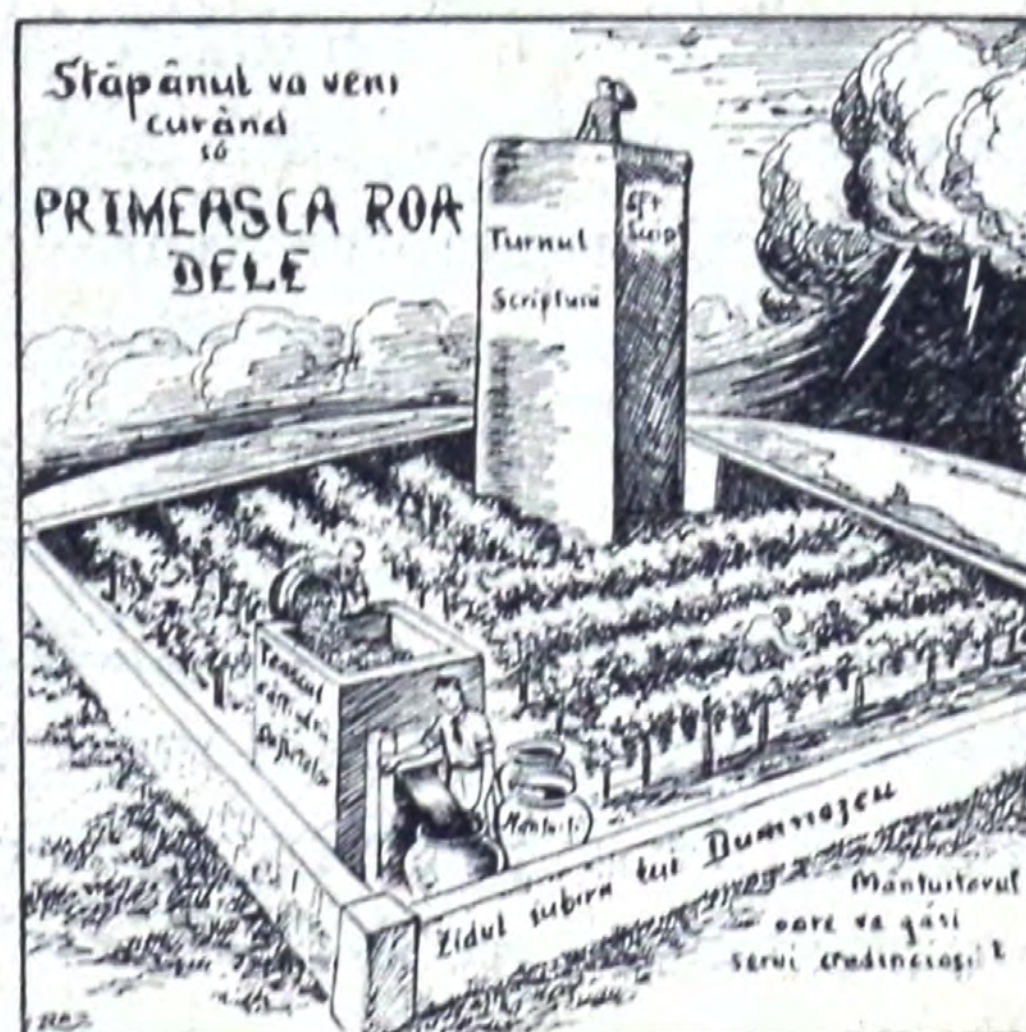
„Pe deasupra învățăturilor pe cari

le da Pavel, Luca amintește și faptele apostolilor, sau minunile de vindecare pe cari Dumnezeu le făcea prin el (prin punerea mâinilor) ... Luca amintește două fapte în versetul 12, pentru a ilustra și a scoate în evidență ideea generală conținută în versetul 11. Primul fapt este că Pavel da afară spiritele rele, adică vindeca persoanele îndrăcite (acest lucru este amintit în rândul al doilea, ca și cum ar fi în legătură cu incidentul a cărei raportare urmează imediat). Al doilea fapt este că, basmalele pe cari Pavel le întrebuița pentru a-și șterge fața, și cari veneau în atingere cu pielea lui puse pe bolnavi, după ce erau aduse direct dela persoana lui, aveau ca rezultat însănătoșirea celui bolnav Aci trebuie, totuși observat cu băgare de seamă că Pavel cu niciun chip nu alesese această cale, ci din contră, după cum ne arată versetul 11, el vindeca prin punerea mâinilor. Totuși, alte persoane cari aveau încredere în el au conceput ideea de a întrebuița asemenea mijloace, și chiar în aceste cazuri, bolnavii se făceau sănătoși”. — Lange. Faptele. p. 353.

Grădina de copii

Ilustrarea lecțiunii

Clădește în mijlocul cutiei de nisip un oraș. În fundul cutiei aranjează via. Vițele de vie vor fi reprezentate prin



bețișoare mici, ramuri cu frunze sau plante artificiale. Stăpânul casei pre-

cum și celelalte persoane ale acestei lecțiuni pot fi reprezentate prin figuri. Arată copiilor tablouri cu vițe de vie și struguri.

Istoria introductivă

Acum de curând am aflat cum trebuie să ne purtăm ca să aducem roade bune pentru Isus. Numai dacă facem lucruri bune și frumoase, putem fi într-adevăr fericiți. Bărbați și femei, băieți și fete, cari fac lucruri rele, nu sunt fericiți, cu toate că câteodată cred că ar fi. Lecțiunea de astăzi ne vorbește despre niște oameni foarte răi. Am făcut în cutia de nisip această scenă ca să puteți înțelege mai bine și mai ușor ce au făcut acești oameni. (Continuă lecțiunea așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii.)

Invățătura spirituală

Aducem roade bune, dacă facem fapte bune.

Lecțiunea 2 — 12 Aprilie, 1941

Turburarea din Efes

Pavel face planuri pentru mărirea lucrării

Indeplinindu-și planul său de a alcătui pentru biserica din Efes și din întreaga provincie a Asiei, a cărei capitală era, o puternică punte de legătură între orient și occident, Pavel „și-a pus în gând” ca planurile pentru viitor să le facă în așa fel încât ultimul obiectiv să fie o vizită la Roma. Ceea ce dorea avea și în minte, și acum, „fiindcă nu mai am nimic care să mă țină de aceste meleaguri” (Rom. 1, 10—13; 15, 23) el spera să-și împlinească această dorință a inimii lui. Mai întâi, însă, trebuia să se întoarcă în Macedonia și Grecia ca să întărească, după o absență a sa, bisericile, și să adune fonduri dela acești creștini veniți dintre Neamuri pentru susținerea fraților lor iudei din Ierusalim și Iudea, cari erau în mare nevoie. Doi lucrători credincioși au fost trimise înainte de plecarea sa. Erast era vistiernicul cetății Corint. Rom. 16, 23.

Vieța creștină

Lucrarea apostolului Pavel și a ajutoarelor lui, în Efes și în regiunile ve-

cine, a dovedit lumii păgâne puterea Evangheliei de a schimba viața oamenilor, „Creștinismul, din primul moment în care a pătruns în natura ome-



nească, a lucrat pretutindeni lovind la rădăcină, cu aceeași putere divină de sfințire; și această putere divină nu poate fi slăbită de răstimpul secolelor. În privința aceasta, deci, perioada apariției creștinismului nu putea să aibă niciun avantaj față de oricare alt secol următor al bisericii creștine. A fost totuși o particularitate în această primă perioadă, și anume, că schimbarea produsă de creștinism, în conștiința și viața acelor în care s'a săvârșit, nu putea să nu fie observată în mod vădit prin contrastul pe care-l prezenta față de ceea ce fusese ei mai înainte ca păgâni; în felul acesta apostolul Pavel, scriind creștinilor convertiți dela păgânism, le amintește ceea ce fusese odată, când umblau pe calea cea largă a lumii, potrivit cu spiritul care lucra în copiii neascultării, și după enumerarea câtorva vicii predominante ale lumii păgâne corupte, le spune: „Și așa erăți unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos, și prin Duhul Dumnezeului nostru”. Invățătorii bisericii, cari fusese păgâni, făceau adesea apel la experiențele prin cari trecuse ei înșiși”. — „Istoria bisericească generală de Neander”, Vol. I, p. 339.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Intreabă pe copii ce lucruri trebuie să facă pentru a fi plăcuți înaintea lui Isus. Să spună câteva fapte mici pe cari făcându-le, dovedesc că iubesc pe Isus.

Ilustrarea lecțiunii

Intr'un colț al cutiei cu nisip clădește palatul împăratului înfrumusețând partea aceea cu diferite figuri și verdeață precum și cu flori artificiale. Trage câteva drumuri și poteci cari duc în diferite părți ale cutiei, unde

vei așeza de asemenea câteva case izolate. De-a-lungul drumurilor și potecilor așează mai multe bețișoare, cari să reprezinte oamenii săraci la cari a trimis împăratul pe robii săi după ce oaspeții invitați au refuzat să vină la cina pregătită. Tot prin bețișoare sau figuri se pot reprezenta persoanele din această lecțiune. Intre verdeață așează și câteva figuri de oi și alte animale, cari vor trezi un interes viu la copii. Descrie ospățul cel mare, la care au fost invitați toți oamenii.

Istoria introductivă

Arată o invitație și explică cum prietenii noștri, când doresc să venim în casele lor cu ocazia unei zile mari ca, nuntă, ziua nașterii, etc. ne trimet o asemenea invitație, arătând ora și ziua când să fim acolo. Vom încerca să fim curați, vom îmbrăca hainele noastre cele mai bune și vom fi la ora fixată în locul invitat. Nu ne vom gândi să mergem acolo în haine mur-



dare și cu mâini nespălate. (Continuă lecțiunea așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii.)

Invățătura spirituală

Trebuie să rugăm pe Domnul Isus să curețe inima noastră, astfel vom fi pregătiți pentru ospățul ceresc.

Lecțiunea 3 — 19 Aprilie, 1941

Călătoria lui Pavel spre Ierusalim

„Și să vă învăț înaintea norodului și în case”. Versetul 20.

În timp ce Pavel făcea o mare lucrare de predicare în locuri publice după cum era obiceiul în zilele lui — sinagogi, piețe, săli de lectură (Tyran, cap. 19, 9) acest verset ne arată că el lucra tot așa de mult și din casă în casă. Mijlocul cel mai eficace de a ajunge astăzi la oamenii din acele ținuturi este de a merge în casele lor. Fiecare asociație religioasă are locul ei propriu pentru serviciul religios

și este aproape imposibil a convinge pe cineva să ia parte la o altă adunare creștină oricare alta în afară de a lui. Prin contactul personal din casă în casă se ajunge și astăzi la rezultatul cel mai temeinic.

„Când predicatorul a prezentat soția Evangheliei dela amvon, lucrarea lui de abia a început. Mai departe el trebuie să facă lucrare personală. El trebuie să viziteze pe oameni în căminurile lor, vorbind și rugându-se cu ei în seriozitate și umilință. Există familii la cari niciodată nu vor putea ajunge adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu până când administratorii harului Său nu vor intra în căminurile lor și nu le vor arăta calea cea adevărată...

„Mântuitorul nostru a mers din casă în casă, vindecând pe bolnavi, mângâind pe cei întristați, mângâind pe cei nenorociți, aducând pace la cei nemângâiați. El a luat în brațe pe copilași, i-a binecuvântat, iar pe mamele obosite le-a mângâiat și le-a vorbit cuvinte pline de speranță... Lucrarea unui evanghelist este studierea Sfințelor Scripturi în familie, și această lucrare trebuie unită cu predicarea. Dacă este lăsată la o parte, predicarea, va fi în mare măsură un eșec”. — „Slujitorii Evangheliei”, pp. 187. 188.

„In toate privințele v'am dat o pildă și v'am arătat”. Versetul 35.

Argumentul cel mai puternic în lucrarea de predicare a lui Pavel era exemplul său personal în viața zilnică, și deslegarea problemelor și nevoilor ei. „Pavel ducea cu el atmosfera cerului. Toți cari se asociau cu el simțeau influența unirii lui cu Hristos. Faptul că viața sa exemplifica adevărul pe care-l vestea, dădea putere de convingere predicării lui. Aci stă puterea adevărului. Influența nestudiată, naturală a unei vieți sfinte este predica cea mai convingătoare ce poate fi adusă în favoarea creștinismului. Argumentul, chiar și când este de netăgăduit, poate pricinui împotrivire; dar exemplul bun are o putere față de care este imposibil să rezisti până la urmă”. — „Slujitorii Evangheliei”, p. 59.



Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

În locul repetiției obișnuite, povestește următoarea istorioară:

Sunt mulți copii cari încearcă să lucreze pentru Isus câștigând bani cu cari trimit misionari în alte țări și îi întrețin acolo. Tata, mama sau instructorul Școlii de Sabat le-au povestit despre acești oameni săraci și despre lucrarea care trebuie făcută pentru ei. Astfel auzind istorioara, ei încep numaidecât să se gândească cum ar putea să câștige sau să strângă bani spre a le veni în ajutor.



Sunt atâția copii pentru cari trebuie să lucrăm. Mai ales în India sunt copii mici săraci orfani, cari sunt foarte rău îngrijiți și cari nu știu ce înseamnă confort și nu primesc niciun ajutor.

În China sunt mii de copii mici cari n'au auzit niciodată numele de Isus. N'au școli de Sabat și nici instructori buni, cari să le vorbească despre iubitul nostru Isus.

Acestea sunt numai două din acele țări unde oamenii se închină la idoli, rugându-se la ei în loc să asculte de Isus. Sunt plini de frică ca nu cumva zeii lor să se supere pe ei, și nu cunosc niciun Dumnezeu care să-i iubească și să-i salveze. Trebuie să studiem fiecare dintre noi ce am putea face pentru ei.

Ileana întrebă pe mama ei dacă îi dă voie să aibă o găină misionară și după ce primi aprobarea ei, și-a ales Impetrișata cea bătrână, aceasta fiind găina mamă cea mai bună. Așeză treisprezece ouă sub ea în timp ce aceasta era cloșcă. Pestișata se așeză peste ele ca și cum ar voi să spună: 'Voiu purta toată grija ca să-ți scot tot treisprezece pui misionari'.

Pestișata făcu cum promise, și după ce a încălzit ouăle timp de trei săptămâni, într-o frumoasă dimineață Ileana mergând să vadă găina ei misionară, auzi un piuit gîngăș și apoi văzu între aripile găinei un căpșor galben. Păru că vrea să spună: 'Aci sunt, primul pui al tău misionar!' A-

ceastă noutate Ileana nu putu să o țină numai pentru ea. Ieși plină de bucurie din șură, strigând: 'Măi, Dumitru, repede, dar repede! Pestișata cea bătrână mi-a scos niște pui misionari!'

Petre, care lucra în grădina misionară, lăsă tot și plecă să vadă acea noutate. Dumitru, care spărgea niște lemne și care pentru fiecare rând de lemne sparte și frumos așezate primea dela mama lui cinci lei pentru misiunile îndepărtate, lăsă și el lucrul său alergând în șură. Toți sosiră acolo și Ileana luă un pui în mâinile sale și toți ceilalți ieșiră afară ca o grămadă de aur curat.

Găina mamă cloncâni și ținu aripile sale ocrotitoare ca nu cumva copiii să-i vatăme puișorii ei dragi; și în felul acesta ea arăta că dorește ca fiecare din ei să trăiască și să ajungă pui mari ca să ajute pe misionari. Erau zece la număr, iar în dimineața următoare toată ouăle, afară de unul, scosese pui.

Să sperăm ca toți puii de găină, grădinile și alte lucruri pe cari le au copiii, spre a procura bani pentru misiuni, să poată merge bine și să prospereze. Aceasta este o cale prin care copiii pot lucra pentru Isus. Dar voi copii, ce faceți pentru El?

Ilustrarea lecțiunii

Udă nisipul într'un colț din cutia cu nisip, unde să clădești din blocuri templul. Fă templul mare, încât să cuprindă cea mai mare parte din cutie, și folosește stâlpi, turnuri și blocuri colorate spre a-l face cât mai atrăgător. În jurul templului pune pomi și flori și fă un drum care să ducă la intrare. La intrare, de o parte și de alta așează două cutii, cari să reprezinte vistieriile. Personagiile din lecțiune pot fi reprezentate prin figuri colorate sau prin bețișoare.

Istoriografia introductivă

În lecțiunea de astăzi avem două istorioare. Una vorbește despre un om învățat care avea de pus lui Isus o întrebare importantă, iar cealaltă istorioară este despre o femeie săracă care a adus din iubire un dar pentru casa lui Dumnezeu. (Continuă lecțiunea așa cum e redată în *Lecțiuni pentru copii*).

Învățătura spirituală

Cel care iubește pe Isus este un dător voios.

Purtarea noastră față de alții dovedește dacă iubim sau nu pe Domnul.

Lecțiunea 4—26 Aprilie, 1941

Sfârșirea la Ierusalim a celei de a treia călătorie misionară a lui Pavel

În casa lui Filip, evanghelistul

„În raportarea alegerii celor șapte,

al doilea care este numit după Ștefan este Filip, și cu toate că nu este făcută o expunere deosebită a zelului său ca în cazul lui Ștefan, totuși ni se spune că a mers departe de Ierusalim și a fost primul care a dus Evanghelia la Samariteni. De asemenea el a fost mânat de îngerul Domnului ca să meargă și să boteze pe eunucul etiopian, fiind astfel un îndoit trimis imputernicit către neamuri, și meritând numele său de 'Evanghelist'. El a predicat mai târziu la Așdod, și din capitolul care ne stă în față putem trage concluzia că Filip se stabilise în Cezarea. O localitate ca aceasta, fiind locul de întâlnire dintre Neamuri și Iudei, era pentru un misionar ca el locul potrivit de a lucra, și un astfel de lucrător trebuie să se fi bucurat mult că a putut primi în casa sa pe marele apostol care mersese de atâtea ori la Neamuri și anume cu binecuvântări atât de mari asupra lucrării sale". — Biblia Cambridge, Faptele, pp. 287, 288.

Este de observat că, câțiva ani mai înainte, Filip, unul din cei șapte diaconi ai primei biserici creștine din Ierusalim, a trebuit să fugă din cauza persecuției care a urmat după moartea lui Ștefan, în care Pavel a avut de jucat un rol însemnat. De data aceasta apostolul împreună cu cei șapte delegați cari duceau darurile credincioșilor veniți dintre Neamuri fraților lor din Ierusalim cari erau în suferință, a locuit în casa lui Filip.

„Mnason, din Cipru, vechi ucenic". Versetul 16.

„Mnason era și el un ucenic, cu toate că tradiția spune că făcea parte din cei șaptezeci, și motivul probabil



pentru care a mers să întâlnească pe Pavel era că mai avea încă mult de învățat. În această lumină numele său — cercetător sânguinos, cel care îndeamnă, sau unul care reamintește — e sugestiv. Cei cari încep să alege prea de vreme, adesea își încetinesc mersul pe măsură ce drumul devine mai lung. Timpul este proba adevăratei evlavii, și Mnason a trecut această probă. Unii trăiesc numai din experiența trecu-

tului; cu câțiva ani mai înainte ei au fost îndreptățiți prin credință, și totuși ei n'au trecut cu mult pragul creștinismului. Dar Mnason pare să fi fost cunoscut ca un ucenic bogat în experiență și cunoștință, și făcând mereu progrese... Se pare că plin de bucurie și-a pus casa la dispoziția lui Pavel și că făcuse o lungă călătorie pentru a-l întâlni. Acest lucru nu era însă fără primejdii, după cum o dovedesc întâmplările următoare. Mulți sunt gata a ajuta numai atunci când nu-i costă nimic altceva decât cuvinte sau puțini bani. Și în acest caz, cei bătrâni nu sunt totdeauna de vreun ajutor. Simpatiile lor sunt pentru trecut, iar pentru prezent n'au decât antipatie și în felul acesta influența lor este descurajarea. Vârsta înaintată aduce adesea o fire posomorâtă, dar, inima acestui om bătrân trebuie că n'a bucurat numai pe Pavel și fără îndoială și pe ceilalți, dar fusese o bucurie și pentru sine însuși în trecerea anilor". — „The Biblical Illustrator” Acts vol. III p. 199.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Tablouri reprezentând copii împărțind lucrurile lor bune cu alții, și ajutând pe mama și pe tatăl lor, vă va fi de ajutor spre a ilustra mai bine lecțiunea de iubire. Folosiți de asemenea și ruloul cu tablouri.

Ilustrarea lecțiunii

Ridică nisipul într-o parte a cutiei, spre a face Muntele Măslinilor, dându-i o înfățișare mai naturală prin folosirea de pomișori, copaci și flori, și câteva pietre aruncate ici și colo. La o mică depărtare de poalele Muntelui clădește Templul și fă-l cât mai atrăgător. Restul cutiei poate fi întrebuințat spre a ilustra locurile descrise de Isus. Într-o parte pot fi puși bolnavi, schilozi și copii îmbrăcați sărac, iar în altă parte copii din toate neamurile la cari trebuie să ajungă solia înainte de venirea lui Isus. Descrie pe scurt Noul Pământ. În Cartea „Timputul nostru în lumina profețiilor” gă-



siți la pag. 331 o ilustrație cu Noul Ierusalim. Personagiile din lecțiune pot fi reprezentate prin bețișoare sau figuri.

Istorieara introductivă

Când Isus a fost pe pământ, poporul iudeu era mândru de templul lor. Acesta era clădit din marmură albă frumoasă. În lumina razelor soarelui ea strălucea în chip minunat. Oamenii credeau că nimic nu se putea întâmpla acestui templu mareț. Cei mai mulți oameni nu iubeau pe Dumnezeu și Isus le-a spus că din cauza păcatelor lor templul va fi distrus în curând. Dar ei nu credeau că aceasta se va întâmpla vreodată, și deci nu credeau cele ce spunea Isus. (Continuă lecțiunea așa cum e redată în *Lecțiuni pentru copii*).

Invățătura spirituală

Isus dorește să locuim împreună cu El în cer.

Copiii pot ajuta la predicarea Evangheliei prin faptele și vorbele lor.

Lecțiunea 5 — 3 Mai, 1941

Pavel la Ierusalim — Arestat în templu

„Ce făcuse Dumnezeu în mijlocul neamurilor”. Fapte 21, 19.

Pavel încheiase tocmai ultima sa călătorie misionară. „Raportul lucrării



sale trebuie să fi trezit mare interes, pentru că era o lucrare minunată, plină de întâmplări, de biruințe asupra greutăților cari păreau de netrecut, cu scăpări din primejdii și moarte săvârșite de Dumnezeu, și mai presus de orice lucrarea minunată și uimitoare săvârșită de Dumnezeu prin Pavel de a semăna biserici creștine în întunecul moral și păgânismul marilor cetăți din Asia și Europa". — Peloubet.

O puternică temelie fusese pusă lucrării care trebuia să supraviețuiască atacurilor puternice ale marelui dușman. Și încă, fără să slăbească în zelul său, mintea lui Pavel era fixată

asupra unor noi câmpuri de lucrare pentru Domnul — Italia și Spania — planuri pe cari fără îndoială el le-a schițat în raportul său. Rom. 15, 23—25.

„Aci era o lucrare de proporții mari. Mulți bărbați întocmesc planuri de ambiții uriașe, dar istoricul vieții lor este raportul trist al pipernicirii năzuințelor lor. În decursul anilor lucrarea lui Pavel a crescut și s'a răspândit peste tot". — „The man Paul”, Robert E. Speer, p. 293.

Greșeala compromisului

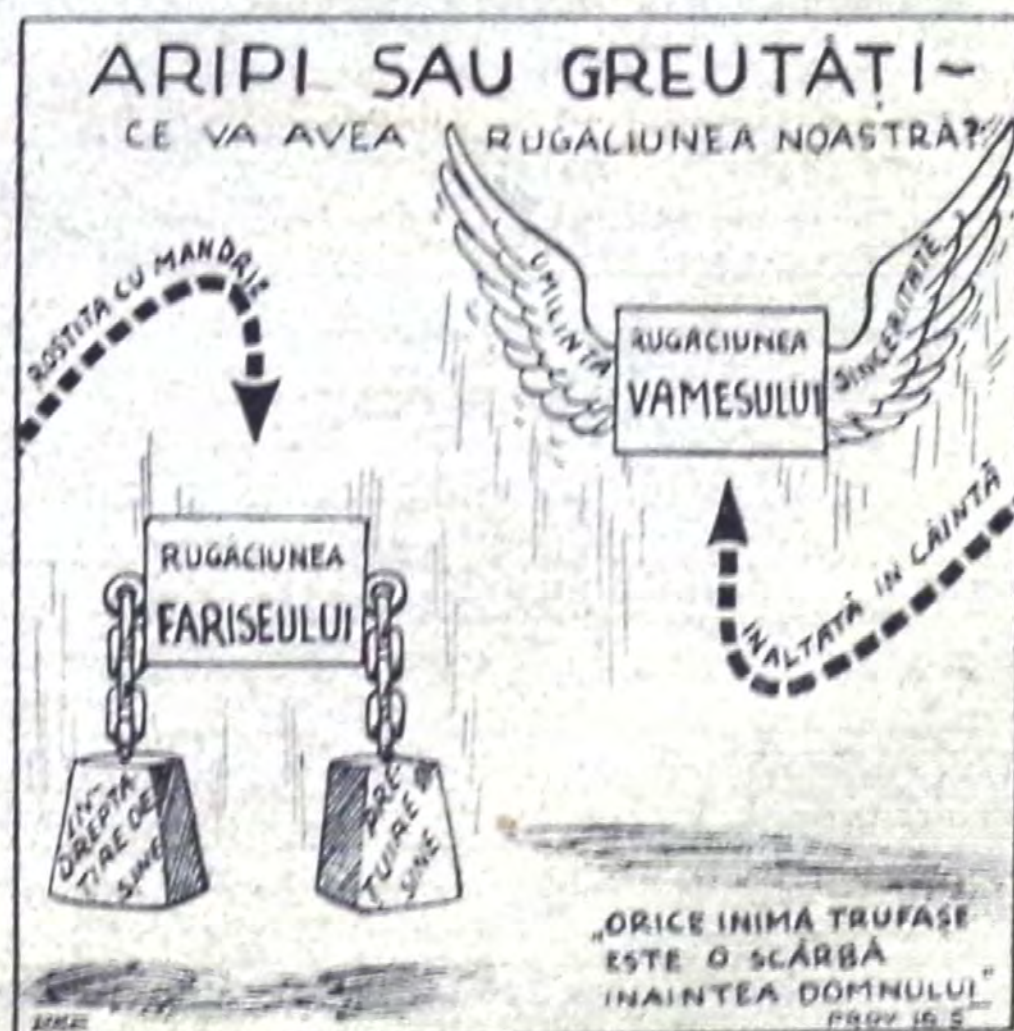
Purtarea greșită a bătrânilor și a lui Pavel a fost dovedită prin efectele ei. „Acea ce făcuse, produse revolta pe care bucuroși ar fi dorit s'o întâmpine... Rezultatul a fost eșecul intențiilor lui Pavel. El a căutat prin acea adaptare, contrar convingerilor sale proprii, să obțină o ocazie a mărturii înaintea fraților săi, și el și-a pierdut ocazia. Frații săi însă nu erau câștigați, și ultimul cuvânt din paragraf este același strigăt care a fost scos și împotriva Domnului său: „La moarte cu el”.

„Invățătura din acest incident este că iubirea trebuie să fie totdeauna credincioasă adevărului. A sacrifica pentru moment un principiu în speranța obținerii unei ocazii a-l confirma, duce totdeauna la eșec. În felul acesta nu vom obține niciodată o ocazie. În momentele de cea mai înaltă ridicare spirituală trebuie să fim atenți față de posibilitatea compromisului”. — „Faptele Apostolilor”, Morgan, p. 486.

Grădina de copii

Ilustrarea lecțiunii

Fă Muntele Măslinilor, ca și în săptămâna trecută; însă în locul templului, clădește o cetate înconjurată de ziduri. De jur împrejur în afara zidurilor, aranjează bețișoare, reprezentând astfel asediul Ierusalimului. Când ajungi cu istorioara la locul când Ierusalimul a fost nimicit, nu răsturna blocurile, ci așează deasupra cetății o hârtie neagră. Aranjează restul cutiei să reprezinte ultimele scene ale



istoriei pământului, iar pe credincioșii cari iubesc pe Isus și așteaptă venirea Lui, reprezintă-i prin figuri sau bețișoare. Câteva blocuri din piatră pot reprezenta mormintele cari vor fi deschise. Pentru această scenă pot fi folosite și figuri de îngeri. Se poate pregăti dinainte rotunduri tăiate din hârtie colorată sau albă, cari să reprezinte soarele și luna. Pe una din părți să fie colorate viu, iar cealaltă să a-rate cum apare soarele și luna în ziua întunecoasă. Folosește figuri sau bețișoare pentru Isus și ucenicii Săi pe Muntele Măslinilor.

Invățătura spirituală

Venirea lui Isus este aproape.

Noi trebuie să fim pregătiți în fiecare zi.

Noi trebuie să spunem și altora despre venirea Domnului.

Lección 6 — 10 Mai, 1941

Cuvântarea lui Pavel de pe treptele cetății

Invățătura lui Pavel din tinerețe

Vorbind în aramaică, un dialect e-breesc întrebuițat în mod curent în acel timp în Palestina, Pavel începe cu expunerea culturii lui din tinerețe, și trece la amintirea împrejurărilor cari au determinat mai târziu cursul vieții sale.



„O cultură severă ca Fariseu strict nu pare a fi pregătirea cea mai promițătoare pentru viitorul apostol al Neamurilor. Dar slăbiciunile lui Pavel erau tăria lui. În mod sigur putem spune că dacă Saul ar fi fost mai puțin Iudeu atunci Pavel apostolul ar fi fost mai puțin curajos și independent. Lucrarea lui ar fi fost mai superficială și mintea sa mai puțin liberă. Dumnezeu nu a ales pe un păgân ca să fie apostolul pentru păgâni; pentru că el s'ar fi încurcat în toate tradițiile iudaismului, în ierarhia preotească și splendoarea slujbelor... Din contră Dumnezeu a ales un Fariseu. Dar acest Fariseu avea o experiență desăvârșită în

golicieuna ceremoniilor exterioare și a apăsătorului jug al legii. Nu exista niciun pericol că el ar mai privi înapoi, vreodată, că ar fi ispitit să mai clădească ceea ce harul lui Dumnezeu tocmai dărâmasese. Gal. 2, 18. În sufletul său iudaismul era cu totul înfrânt, pentru că era înlăturat cu totul”. — „Vieța lui Pavel”, de F. J. Goodwin p. 16.

O viață schimbată prin Hristos. Vers. 6—16.

Marea temă a vorbirii lui Pavel era „intervenția reală și personală a lui Hristos cel viu de a opri cursul persecuțiilor sale și de a-l converti. Aci era un fapt, care pentru apostol era cel mai mare dintre toate celelalte, și anume, că văzuse pe Isus Hristos, și fusese transformat de ceea ce văzuse și auzise. Nu un lucru de nimic putuse să transforme viața sa... „Noi trebuie să ascultăm la timp de îndrumare. Dumnezeu ne spune multe lucruri direct, dar Lui îi place să se folosească de servi ca Anania, care trăia într-o strânsă legătură cu El. Pavel niciodată n'a uitat acea salutare de irate. Fii foarte atent cum tratezi pe noii convertiți; ei au nevoie de tratamentul cel mai prietenos și cel mai simpatetic când intră în noua lor viață.

„Noi am fost aleși de Dumnezeu pentru următoarele trei lucruri: să cunoaștem voința Sa; să-L vedem pe El; și să auzim vocea Sa. Vers. 14”. — „Prin Biblie zi cu zi”, pp. 51. 52.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Cu ajutorul unui rulou cu tablouri, fă o scurtă repetiție a lecțiunilor studiate până acum din trimestrul acesta.

Ilustrarea lecțiunii

Dacă se poate, procură-ți câteva flori naturale și o ramură îmmugurită de vreun pom fructifer. Folosește acestea spre a explica copiilor că atunci când vedem florile înflorind și pomii îmmugurind, știm că vara este aproape. Tot așa, când vedem că se



implinesc semnele despre cari am învățat, știm că venirea lui Isus este aproape. Dacă nu vă puteți procura flori și ramuri naturale, puteți arăta figuri de flori și scene de primăvară și de vară. Dacă vreți să folosiți cutia cu nisip, fă într-o parte Muntele Măslinilor, iar în restul cutiei așează mai multe blocuri cari să reprezinte case. Infrumusețează toată cutia cu pomi, iarbă și flori, dându-i o înfățișare de vară. Pe munte așează figuri cari să reprezinte pe Isus și ucenicii Săi, iar în jurul caselor pune figuri de părinți și copilași. Arată un tablou cu venirea Domnului Hristos.

Invățătura spirituală

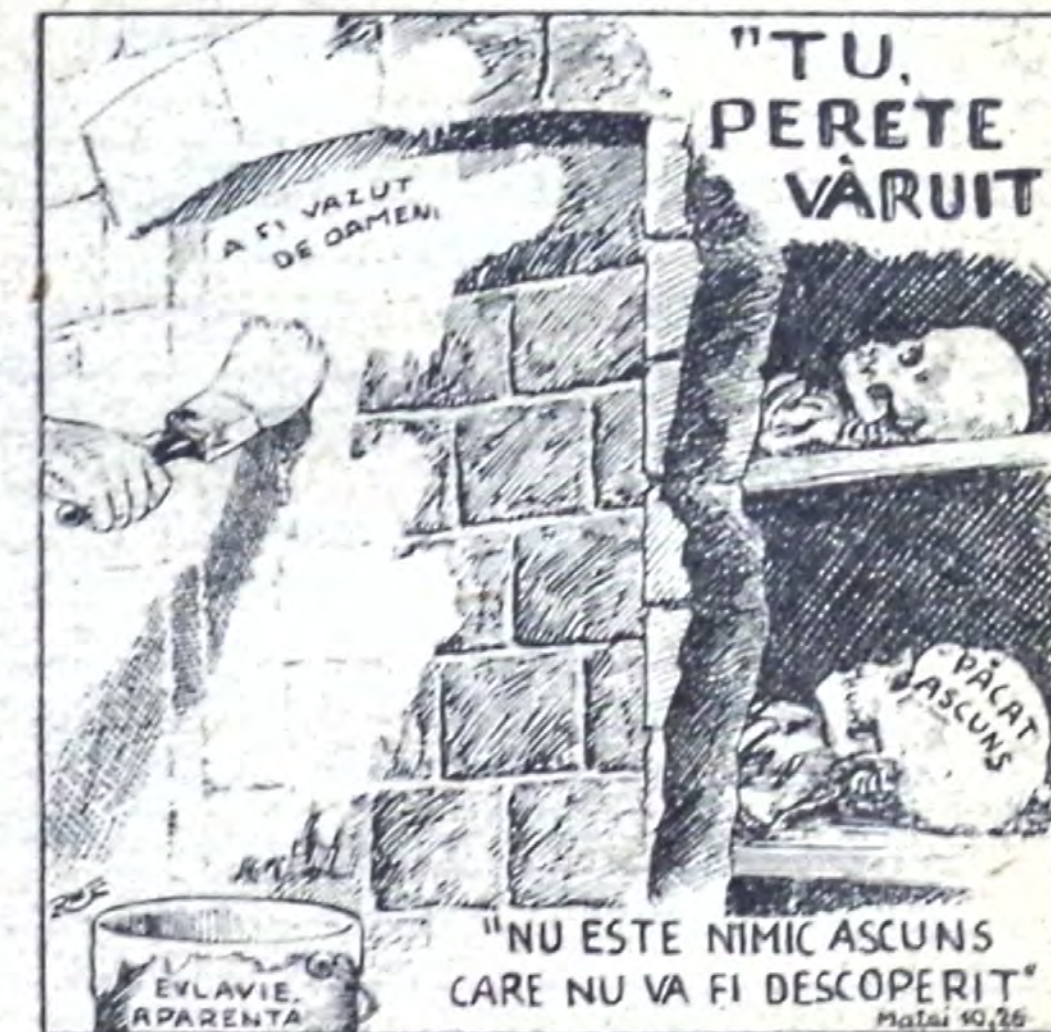
Ar trebui să fim în orice zi gata să întâmpinăm pe Isus.

Lección 7 — 17 Mai, 1941

Pavel înaintea Soborului — Complotul împotriva vieții lui

„Noi nu găsim nicio vină în omul acesta”. Vers. 9.

Aluzia lui Pavel că este fiu de Fariseu a adunat pe Farisei în jurul său pentru a-l apăra. Josefus subliniază aceste caracteristici principale și interesante ale părților opuse: „De altfel, Fariseii sunt prietenoși unul față de



altul, și sunt pentru practicarea unirii și respectului față de public. Dar purtarea Saduceilor unul față de altul este într'un anumit grad brutală; și conversația lor cu cei cari sunt de partea lor este așa de violentă parcă ar fi streini față de ei”. — „Războaiele iudeilor”, Josefus, cartea II, cap. 8, par. 14.

Idei de cugetat

„Fiul soriei lui Pavel’. Incidentul ne învață: 1. Că oameni necunoscuți pot deveni nemuritori... 2. Că instrumente slabe pot fi în stare de cea mai puternică lucrare... 3. Că planurile cele mai bine întocmite pot fi zădărnice de incidente neînsemnate... 4.

Că răul odată descoperit trebuie dat pe față.... 5. Că oamenii cei buni trebuie să ia măsuri de precauție pentru siguranța lor.... 6. Sarcina odată luată trebuie purtată mai departe cu curaj....

„Este un timp când trebuie să vorbești, și cât de bine a folosit tânărul această ocazie; dar este și un timp când trebuie să taci și el și-a îndeplinit această îndatorire tot așa de bine. Dacă s'ar fi fâlit cu succesul său, sau cu întrevederea cu marele bărbat, dacă s'ar fi lăudat numai printr'o șoaptă, totul ar fi fost nimic și el însuși ar fi fost desonorat. Așa de mulți bărbați talentați strică toată lucrarea lor bună din trecut printr'o indiscreție momentană în vorbire. Fii mulțumit că ai făcut o bună lucrare și nu vorbi despre ea”. — „Ilustrații biblice” pp. 265, 266.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Cu ajutorul unui rolou de tablouri repetă versetele de memorizat din lecțiunile învățate până acum, și sfârșind cu repetarea lecțiunii trecute.



Ilustrarea lecțiunii

Ca și în lecțiunea trecută udă nisipul într'o parte a cutiei și fă Muntele Măslinilor, iar pe el așează pe Isus și pe ucenici. În partea nivelată a cutiei, clădește casa mirelui din blocuri și fă-o cât mai impunătoare, înfrumusețând-o cu flori naturale sau artificiale, și cu figuri de pomi. Folosește bețișoare spre a reprezenta personagiile din lecțiune. Spre a se întipări mai bine lecțiunea în mintea copiilor, taie din carton subțire sau din hârtie colorată lămpi mici și dă câte una fiecărui copil, astfel încât să-i impresioneze mai mult când zici „Fiți gata”. Arată ilustrații cu fecioarele neînțelepte. Vezi în „Parabolele Domnului Hristos”, la pag. 373, 377 și 380, ilustrații în legătură cu această pildă.

Invățătura spirituală

Noi trebuie să fim oricând gata să întâmpinăm pe Isus.

Trebuie să ne rugăm în fiecare zi lui Isus să ne ierte păcatele.

Leciunea 8—24 Mai, 1941

Pavel este învinuit înaintea lui Felix — Apărarea lui Pavel

Fără ajutorul unui avocat, „argumentele apostolului au fost pe deplin și în totul logice. Mai întâi a tăgăduit acuzația și a cerut dovezi. Familiaritatea sa cu legea romană a fost în mod clar pusă în evidență atunci când a declarat că cei cari îl acuzau ar fi trebuit să fie prezenți și să-și susțină pâra. (A se vedea Fapte 23, 35).

Distincțiunea pe care continuu o făcea acea lege între acuzație și dovadă era astfel recunoscută și susținută în fața judecătorului roman.... Pavel a început să spună lui Felix propriul său istoric, punând aceste lucruri deasupra acuzațiilor aduse. El i-a expus istoricul religiei sale, punând o artă fină și minunată în felul în care l-a prezentat lui Felix”. — „Faptele Apostolilor” de Morgan, pp. 503, 504.

Măine care nu vine niciodată

„Măine este ziua cea mai minunată, sau, cum spune și Isaia, „o zi fără măsură de mare”. Este ziua în care fiecare om își îndeplinește însărcinarea sa. Este timpul recoltării bunelor intenții. Măine vor fi învinse în mod hotărât relele obiceiuri, și temperamentele bolnăvicioase. Măine un număr nespus de mare de oameni va auzi chemarea lui Hristos. Măine îl vor urma și se vor preda cu totul în slujba Sa....



„O pătrime din neamul omenesc moare înainte de a ajunge în anul al șaptelea, o jumătate înainte de a ajunge în anul al șaptesprezecelea. Din o sută de persoane numai șase trăiesc să ajungă vârsta de șasezeci de ani. Din cinci sute numai unul trăiește să ajungă vârsta de optzeci de ani. Prezintă siguranță amânarea de a lua o hotărâre cu privire la problema cea

mai mare din câte există până la un timp mai potrivit?” — Tarbell's Teachers' Guide.

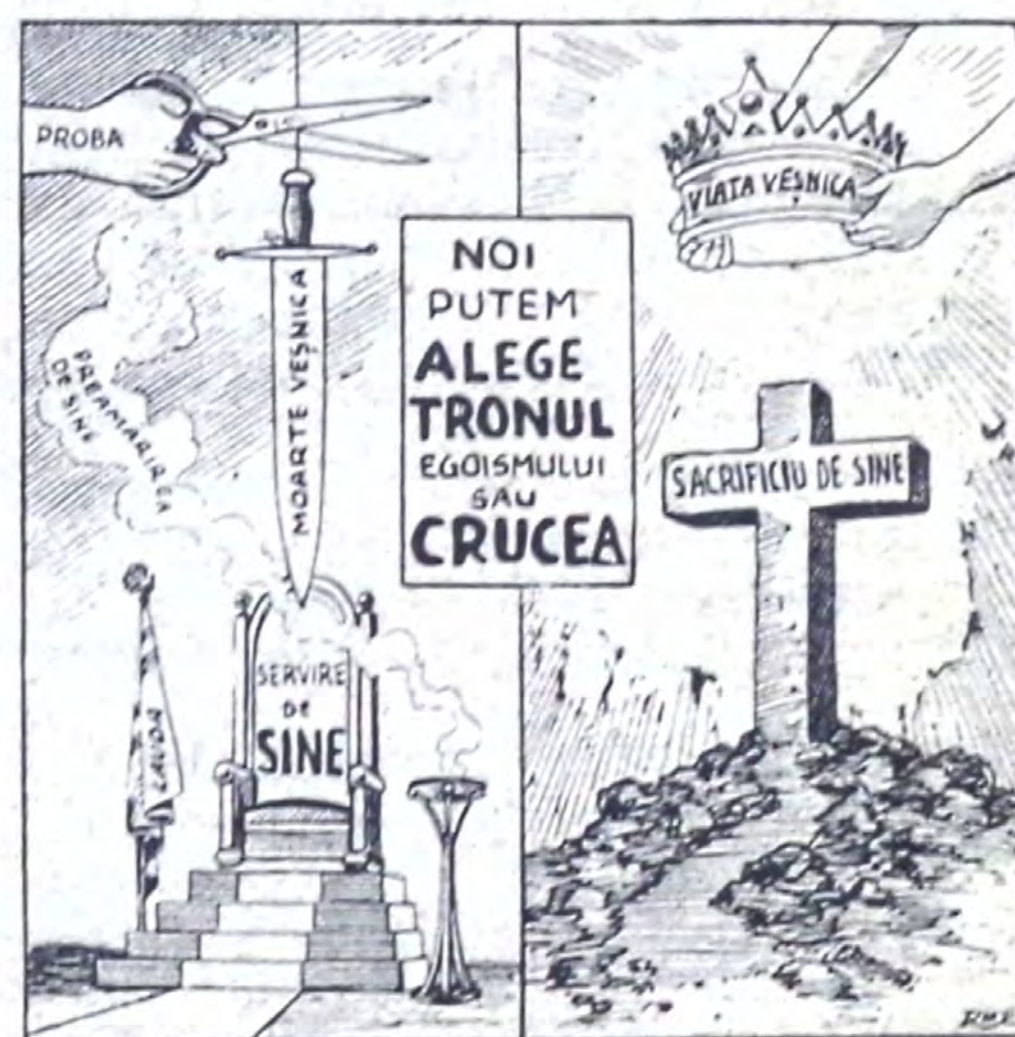
Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Povestește istorioara cu cele zece fecioare și arată ce trebuie să faci noi spre a putea fi gata să mergem împreună cu Isus când va veni. Arată copiilor ilustrații în legătură cu această lecțiune.

Ilustrarea lecțiunii

În cutia cu nisip clădește casa omului bogat. Aproape de ea, aranjează scene cari să prezinte chipul în care robii caută să câștige alți talanți. Poate fi clădită o cetate mică, un câmp cu cereale, și o pășune pe care pasc oile. Pentru omul bogat și robii săi pot fi folosite figuri spre a face scena cât mai reală. Se pot întrebuița și figuri de oi. Infrumusețează întreaga scenă



cu flori artificiale și reale și figuri de pomi și iarbă. Pentru talanți, taie din hârtie rotunduri de mărimea unui leu și împarte câte unu, doi și cinci talanți celor trei robi. În „Parabolele Domnului Hristos”, la pag. 297, 301 și 325 găsiți ilustrații în legătură cu lecțiunea aceasta.

Invățătura spirituală

Isus vrea să fim credincioși și în lucrurile mici.

Leciunea 9 — 31 Mai, 1941.

Invinuirea lui Pavel înaintea lui Festus — Cererea sfatului lui Agripa

„Un oarecare Isus, care a murit”. Vers. 19.

Functul în jurul căruia se învățea desbaterea era Isus și învierea Sa din morți. „Ar fi mai presus de meritul lui dacă am atribui buzelor lui Festus aceste cuvinte, alcătuiind hrisovul credinței, nădejzii și religiei noastre a le

rece pe seama lui. Și totuși ele au fost spuse de el și vor rămâne în vece așa. Cel mort și imediat înviat este centrul iubirii, speranței și credinței creștine". — The Pulpit Commentary, Fapte, vol. II pp. 260. 261.

„Să ne bucurăm de proslăvirea Dom-



nului nostru răstignit; să mulțumim lui Dumnezeu pentru proslăvirea multora din servii Săi, cari au fost pentru un timp disprețuiți sau bajocoriți și după aceea onorați; să nădăjduim și să ne pregătim în vederea proslăvirii noastre; căci pentru umilii servi ai Mântuitorului nostru există perspectiva unui tron plin de cinste, o coroană a slavei, un loc plin de binecuvântări și de lucruri folositoare". — Idem, p. 256.

Pavel este adus înaintea lui Agripa

„Adunarea în fața căreia a apărut Pavel era numeroasă și splendidă. Festus, care l-a prezentat într'un mod solemn, a dat în mod intenționat acestei ocazii o importanță în plus, și, fără îndoială, și sie însuși, afirmând în termeni exagerați, că toată mulțimea iudeilor recursese la el cu privire la acest om". — Comentariul Lange, Fapte, p. 436.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Cu ajutorul ruloului cu tablouri repetă versetele de memorizat. Pot fi puși și copiii să spună ce-și amintesc în legătură cu fiecare lecțiune.

Ilustrarea lecțiunii

Fă Muntele Măslinilor din nisip umed și pune pe el pomi, iarbă și pietre, spre a-i da o înfățișare cât mai naturală. Pentru a reprezenta pe Isus și pe ucenici folosește figuri sau bețișoare. La poalele muntelui clădește o cetate, în cari unele case să fie mari și frumoase iar altele sărăcăcioase. În cetate să fie așezate figuri de oameni. La poalele muntelui pot fi puse figuri de oameni din alte rase. Pe măsură ce povestești lecțiunea, diferite clase

de oameni pot fi aranjate să facă ceva pentru altul (împărțind mâncare și îmbrăcăminte, reviste și broșuri). Accentuiază asupra învățaturii că atunci când ajutăm pe cei săraci și lipsiți și pe cei cari nu cunosc pe Isus, toate aceste lucruri înseamnă că le facem pentru El. La sfârșitul lecțiunii oamenii dela poalele muntelui pot fi despărțiți în două tabere, spre a accentua asupra faptului că Isus face deosebire între cei cari lucrează pentru El și cei cari nu lucrează decât pentru ei înșiși.

Învățatură spirituală

Domnul vede tot ce facem noi. Isus vrea să-I ajutăm și să ne îngrijim de cei săraci și lipsiți din jurul nostru.



Lecțiunea 10—7 Iunie, 1941

Apărarea lui Pavel înaintea lui Agripa

„Și eu, ce-i drept credeam că trebuie să fac multe lucruri împotriva". Vers. 9.

Pavel trebuie să fi observat că o mare binecuvântare însoțea obiceiul lui de a aminti de propriul său caz, arătându-se ca un mare păcătos, căruia totuși Dumnezeu i-a arătat milă din belșug, și ca un persecutor setos de sânge, și care acum devenise un martor credincios al Mântuitorului său... Din rezervat cum era obișnuit a fi când vorbea despre sine, devine bogat în amănunte când ajunge la acest subiect. Schimbarea cea minunată pe care Isus a făcut-o în inima sa, era, pentru el, o minune continuu dăinuitoare; el nu putea uita harul care i-a fost acordat. El spune iudeilor, păgânilor, regilor și prinților, tot ce a făcut Dumnezeu cu el. În 1 Tim. 1, 16 arată motivul pentru care spune la toți oamenii aceste lucruri: „Ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete vieța veșnică". — Comentariu Lange, Fapte, p. 447.

„Știu că crezi". Vers. 27.

Respingând în mod politicos cuvintele lui Festus, Pavel le adresează cu îndemănare împăratului în baza declarațiilor sale și prinde ocazia a se adresa lui cu întrebarea directă și pă-



trunzătoare: „Crezi tu în proroci, împărate Agripa?"

„Pavel încolțise pe Agripa cu această chemare directă. Ca și iudeul cu grija pentru templu, el era constrâns să mărturisească credința sa în profeți. Dar Pavel explicase profețiile cu privire la Mesia într'un așa fel care convingea că Isus era Mesia Cel înviat din morți. Ca să zică „Da' s'ar fi dat în mâinile lui Pavel. Ca să zică „Nu' ar fi însemnat că nu crede în profeți". — Robertson.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

În loc de repetiția lecțiunii, povestește următoarea istorioară:

Ileana era o fetiță micuță de tot. Nu avea decât trei ani, însă mama ei o credea destul de mare să poată face ceea ce o învăța ea; și acum să vedeți cum a învățat ea una din primele sale lecții de ascultare.

Aproape de casa în care locuia Ileana era un izvor mare cu apă limpede și rece. Acesta a început să clocotească prin pământ, încât apa părea că fierbe. În mijlocul izvorului a fost pusă o piatră mare, și apoi a fost așezată o scândură tare cu un capăt pe piatră iar cu celălalt pe pământ. Toate acestea fuseseră făcute pentru că toată apa întrebuintată în casă era adusă dela acest izvor mare, și apa era mai bună unde era mai adâncă, mai proaspătă și mai rece.

Lui Ileana îi plăcea foarte mult să se ducă cu mama ei să aducă apă, și îi plăcea să vadă cum țâșnește apa din pământ. Mai târziu ea voia să se ducă singură la izvor, însă mamei ei îi era frică să nu cadă în apa adâncă și să se înnece. Ea i-a spus Ileanei să nu se ducă aproape de izvor, însă fetița n'a ascultat.

Intr'o zi mama ei se uita pe fereastră și a văzut pe Ileana ducându-se la izvor. Și ce credeți că a făcut? S'a luat țiptil pe urma fetiței până a ajuns la capătul scândurii, dela izvor, și apoi, fără ca Ileana să observe că mama ei era acolo, a luat-o de mâini și a vârît-o cu totul, unde era apa mai adâncă și mai rece.



Să fi văzut-o apoi ce îngrozită era și ce mai țipa și bolborosea, când a adus-o mama ei înapoi acasă. După ce mămica ei i-a schimbat rochița și i-a dat alta uscată, i-a spus că poate Ileana s'ar fi înecat dacă mama ei n'ar fi fost în apropiere și ce durere ar fi avut mama dacă ea s'ar fi înecat.

După întâmplarea aceasta Ileana nu s'a mai dus niciodată singură pe lângă izvor. Ea a învățat pentru totdeauna să fie ascultătoare. Astfel ea s'a convins și a recunoscut, cum fac la urmă toți copiii, că e mult mai bine să asculte ceea ce ți s'a spus.

Ilustrarea lecțiunii

Fă un drum cotit de-a-curmezișul cutiei cu nisip. La un capăt al lui clădește cetatea Ierusalim. Înăuntrul zidurilor cetății fă templul, casa marelui preot și casa în care Isus a prăznuit Paștile. Ici și colo pot fi așezate blocuri de case spre a face scena mai reală. La un punct din drum, la o oarecare depărtare de Ierusalim, clădește Betania și arată casa în care se ducea Isus. Restul drumului poate fi înfrumusețat pe amândouă părțile cu pomi, iarbă, flori și pietre și dacă se poate o turmă de oi cu un păstor și un câine. Oamenii cari se duc la Ierusalim pot fi reprezentați prin figuri sau bețișoare.

Istorieara introductivă

Astăzi vom învăța despre ultima vizită pe care a făcut-o Isus împreună cu ucenicii Săi înainte de a fi omorât de vrăjmașii Lui. Isus a dat la doi ucenici un semn după care ei aveau să cunoască odaia în care ei trebuia să prăznuiască Paștile — un om cu un ulcior cu apă pe care ei aveau să-l urmeze. În țările din Răsărit se obișnuia ca femeile să ducă apa, și deci

așa de neobișnuită era vederea unui bărbat ducând un ulcior cu apă, încât Isus a dat aceasta ca un semn. (Continuă lecțiunea așa cum e redată în *Lecțiuni pentru copii*).

Invățătura spirituală

Satana a fost acela care a îndemnat pe preoții iudei să-L omoare pe Isus.

Ar trebui să ne rugăm în fiecare zi lui Isus să ne ajute să facem ce este drept.

Satana se folosește și acum de oameni, ca și pe vremea lui Isus.

Lecțiunea 11 — 14 Iunie, 1941

Inceputul călătoriei spre Roma

Mărturisind înaintea judecătorilor

Trebuie că i-a produs o mare satisfacție bătrânului și încercatului apostol faptul că întemnițarea sa, cu toate că îi răpea libertatea de acțiune, îi oferea totuși ocazii netăgăduite de a mărturisi în mod public: Înaintea poporului iudeu, a Sinedriului, a guvernatorilor Felix și Festus, și în cele din urmă, culminând cu apelul său mișcător înaintea împăratului Agripa. În mod deosebit la această ultimă ocaziune el a prezentat în chipul cel mai puternic convertirea sa și chemarea la apostolat a Maestrului, Căruia de atunci încolo își consacrase pe deplin viața.

O rudenie schimbată

Convertirea lui Pavel l-a aruncat dintr'o ură nepotolită într'o iubire zeloasă. Avea o mare dragoste pentru



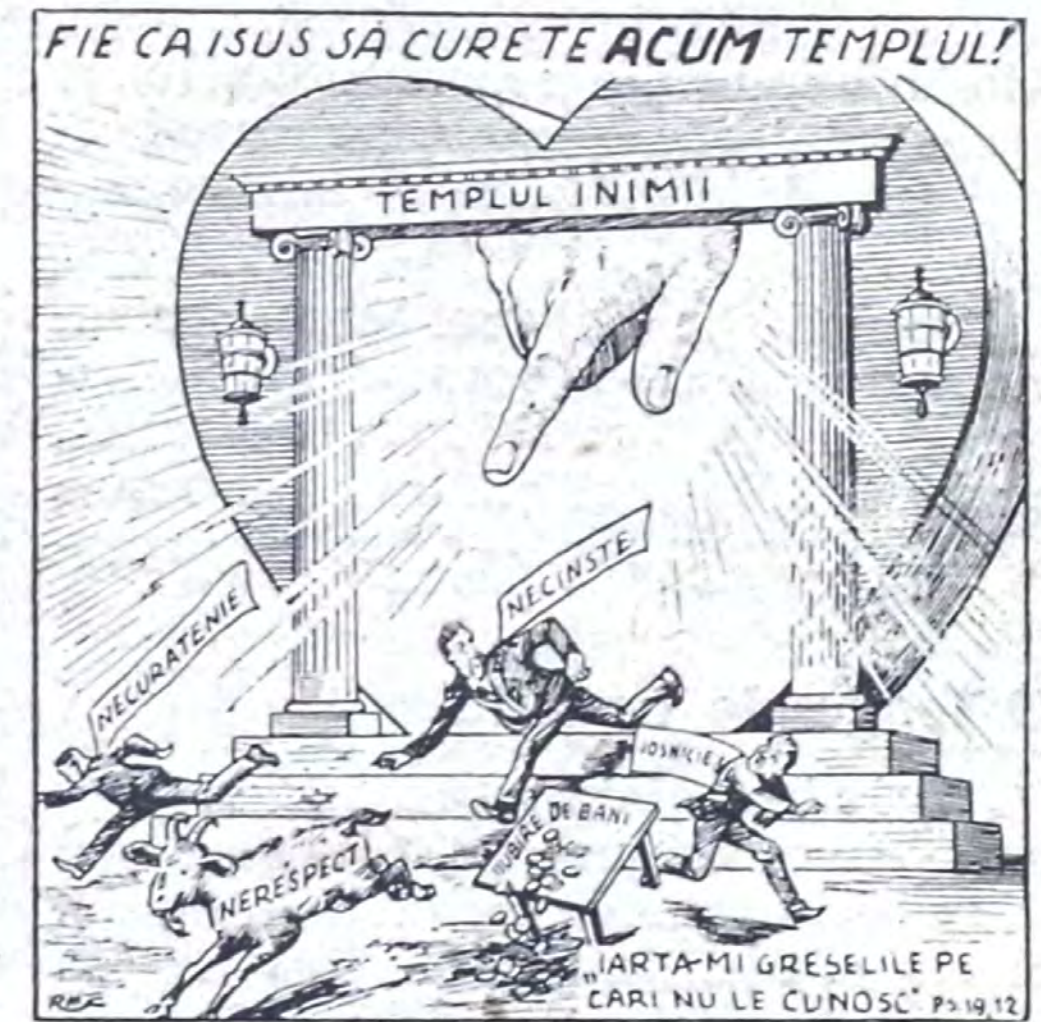
Hristos, măscută dintr'o mare luptă împotriva lui Hristos.... Când a avut loc schimbarea pe drumul spre Damasc, firea prelucrată a oscilat ca și un penoul dela ură la iubire. El care fusese dușmanul cel dintâi, devine acum cel dintâi prieten, pentru că nevoile sale au fost satisfăcute de ajutorul plin de iubire al Mântuitorului. Așa se întâmplă cu firile tari. Puter-

nicul devotament al lui Pavel era tot așa de mare ca și împotrivirea sa pasionată dinainte". — „Pavel”, de Robert E Speer, pp. 155. 156.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Cu ajutorul ruloului cu tablouri repetă lecțiunea trecută.



Ilustrarea lecțiunii

Deoarece lecțiunea aceasta este o continuare a lecțiunii din săptămâna trecută, se poate folosi aceeași ilustrație. Totuși, dacă vreți se poate folosi și următoarea ilustrație. Fă pe o ridicătură de nisip camera de sus. Înăuntrul zidurilor ei așează o masă (aceasta poate fi făcută dintr'o cutie de carton), scaune sau bănci, o masă mică cu un lighean și un ulcior și un prosop. Acestea pot fi figuri tăiate de prin vreo revistă.

Istorieara introductivă

Ce de lucruri fac mamele voastre pentru voi în fiecare zi! (Pune pe copii să enumere câteva din datoriile zilnice ale mamei). Ele fac aceste lucruri, dintre cari unele nu sunt deloc plăcute, din cauză că vă iubeste. Tații și mamele noastre fac o mulțime de lucruri pentru noi, pe cari servitorii nu le-ar face nici dacă ar fi plătiți. Isus ne iubeste însă pe noi mai mult chiar decât tata și mama. El vrea ca noi să nu fim egoiști, și să fim totdeauna voișii de a ajuta pe alții. (Istoriește apoi Lecțiunea așa cum e redată în *Lecțiuni pentru copii*.) Accentuiază asupra învățaturii Isus a spălat picioarele ucenicilor, nu pentru că trebuia să facă aceasta, ci pentru că El îi iubea, și dorea să-i învețe că e mai bine să slujești altora decât să fii egoist și să cauți să câștigi și să păstrezi tot ce este mai bun pentru tine însuși.

Invățătura spirituală

Isus dorește să nu fim egoiști. El vrea să fim asemenea Lui în tot ceea ce facem.

Naufragiul

Sutașul a mijlocit ca să scape pe Pavel. Vers. 43.

Hotărîrea sutașului de a cruța vieața lui Pavel este o dovadă despre influența pe care a exercitat-o apostolul asupra inimii lui prin tovărășia lor în această călătorie plină de peripeții. Este o expresie a recunoștinței lui și a înaltului său respect pe care-l avea față de acest serv al lui Dumnezeu.

„Sutașul știa că Pavel fusese instrumentul pentru salvarea vieților tuturor celor din corabie; și, mai mult, convins că Domnul era cu el, se temea să-i facă vreun rău” — „Faptele Apostolilor”, p. 445.

O lecție de credință

„Având credință în această făgăduință, Pavel asigură pe tovarășii săi: „Nu vi se va pierde niciun fir din cap”. Și așa s'a și întâmplat. Din pricină că în acea corabie era un om prin care Dumnezeu putea lucra, au fost ocrotiți toți ostașii și marinarii păgâni. „Au ajuns toți teferi la uscat”.



„Aceste lucruri au fost scrise nu numai ca să le putem ceti și să ne minunăm, ci ca o asemenea credință ca aceea care a lucrat în servii lui Dumnezeu de pe timpuri să lucreze și în noi. Intr'un chip tot așa de vădit cum a lucrat atunci va lucra El și acum, ori unde se găsesc inimi credincioase cari să fie căi de revărsare a puterii Lui”. — „Educație” p. 247.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Cu ajutorul ruloului cu tablouri repetă lecțiunea trecută.

Ilustrarea lecțiunii

Cuția cu nisip poate fi aranjată aproape ca în săptămâna trecută, spre a întipări mai bine legătura dintre ele în mintea copiilor. Fă camera de sus

unde Isus împreună cu ucenicii au luat Sfânta Cină. Fă două drumuri unul care să ducă la locul de întâlnire al marelui preot și al fruntașilor, pe care drum s'a dus Iuda după ce a plecat dela Sfânta Cină, iar celălalt drum să ducă la muntele Măslinilor. Personagiile din lecțiune pot fi reprezentate prin figuri sau bețișoare. Impodobește scena cu pomi, flori și iarbă.



Istorieară introductivă

Istorieara de azi ne vorbește despre unele lucruri pe cari noi le avem de făcut în amintirea lui Isus. Isus nu vrea ca noi să uităm cât de mult ne iubeste El și cum a murit El pentru noi, și de aceea El a prăznuit o cină împreună cu ucenicii Săi pe care El a poruncit ca urmașii Săi s'o țină totdeauna din iubire și în amintirea Lui, până când El va veni de a doua oară. Noi numim aceasta Sfânta Cină sau Cina Domnului. (Continuă lecțiunea așa cum e redată în *Lecțiuni pentru copii*).

Învățătura spirituală

Isus vrea ca noi să fim măhniți din pricina păcatelor noastre.

Ar trebui să fim buni față de vrăjmașii noștri.

Isus cunoaște gândurile noastre.

Lecțiunea 13 — 28 Iunie, 1941

Pe insula Malta — Pavel ajunge la Roma

„Barbarii s'au arătat prietenoși”

„Marele preot al iudeilor precum și guvernatorul roman din Iudea alcătuiesc un contrast de plâns față de „barbarii” din Malta și „mai marele ostrovului”. Primii conspiraseră împotriva vieții lui Pavel și îl întemnițaseră ca pe un criminal; ceilalți i-au arătat o prietenie neobișnuită și au ajuns să-l privească ca pe un zeu. Ospitalitatea arătată de acești locuitori ai insulei față de echipajul naufragiat constituie un tablou foarte frumos. Evanghelia, lepădată de iudei, a fost dusă la păgâni; și acești băștinași ai Maltei nu

sunt singurii cari dovedesc că simpatia față de om este universală, sau nu sunt singurii cari să arate prietenie misionarilor crucii”. — „Fapte” de C. R. Erdman, pp. 171. 172.

Insula Malta

Se spune că Malta este pentru sine o mică lume, deoarece toate evenimentele importante cari au atins lumea în general, sunt reflectate aci într'un sens deosebit. Din pricina locurilor sale sigure de ancorare cum și a poziției strategice între Africa și Europa, ea a fost râvnită de neamurile cari au căutat să-și întindă comerțul și să-și mărească posesiunile prin puterea maritimă.

Primii cari s'au așezat în aceste locuri, pe cât se știe, au fost Fenicienii, cari au colonizat-o cam prin anul 1500 în. Hr., ceea ce se potrivește cam cu timpul când Izrailiții au părăsit Egiptul.

În cursul secolului al nouălea, Arabii au stăpânit această insulă, și influența lor a supraviețuit până în zilele acestea în limba Malteză, care este un amestec de arabă și italiană. Cine vorbește în cea dintâi poate fi înțeles de unul care cunoaște italiana. Din anul 1530, insulele au fost deținute timp de trei secole de către Hospitalieri, un ordin călugăresc, care întemeie o asociație monastică ce a existat înaintea cruciadelor. În vremea aceasta ei au alcătuit o puternică întăritură contra întinderii turcilor în Europa.

Vizitând insulele ești izbit de mulțimea bisericilor, cari după cum se spune sunt mai multe decât fântânile. În adevăr, fiecă biserică oricât de mică, își are locul ei, piața sau strada purtând numele lui Pavel sau a lui Ioan, cu statuile acestora ridicate în locuri de cinste. Ei sunt sfinți naționali. Primul, în cinstea debarcării sale aci ca cel dintâi care aduse creștinismul pe insulă, în timp ce Ioan Botezătorul era patronul acestui ordin călugăresc. Publius, judecătorul, amintit în legătură cu vizita lui Pavel, este ținut în cinste, fiind socotit ca primul convertit creștin și episcop al Maltei.

GAZETA SLUJBAȘILOR

Revistă lunară

Inscrisă sub No. 323/938. Trib. Ilfov

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul acestui număr 10 lei

Abonamentul pe un an 40 lei

Redacția și Administrația

Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116

București, IV.

Cercul Misionarilor Voluntari

Programele pentru adunările „M.V.” din trim. II 1941.

Notă pentru Diriginții Cercurilor:
— Timpul trece foarte repede! Am ajuns în cel mai frumos anotimp adică la primăvară. Poate că unii dintre tineri vor crede că este bine să se mai țină adunările tinere-retului în aer liber. Însă în niciun caz să nu rămână neglijate adunările sau studiile Misionarilor Voluntari. Dacă s'ar găsi în apropierea localului un loc frumos și liniștit, ați putea să țineți și acolo adunările, și studiile, după programul alăturat. Este de sigur un lucru mareț de a putea studia Cuvântul scris al lui Dumnezeu în legătură cu creațiunea Lui, adică contemplând natura. Multe cugete frumoase vin atunci, și dacă le lăsam să-și exercite influența asupra noastră, atunci ne vom simți mai mult atrași către Dumnezeu.

În cursul acestui trimestru luăm din nou ca studiu biblic cuvântări scurte cu privire la subiecte potrivite. Pentru aceste cuvântări ar trebui să fie ales din timp un membru al „M. V.”, pentru ca să se poată pregăti în mod temeinic în vederea expunerii subiectului respectiv. Ar fi bine, ca toți tinerii să vină la rând în a expune aceste subiecte pentru ca să aibă ocazie de formare în privința aceasta.

În studiul istoriei advente continuăm în a ne aprofunda în „Sborul soliei advente spre alte continente și dezvoltarea lucrării până în anul 1914”.

Nu uitați apoi să cultivați spiritul muzical, să studiați regulat „Straja Dimineții” și să strângeți colecta, predând-o Casierului Comunității voastre.

PROGRAMUL DIN LUNA APRILIE

Întâia sau a doua săptămână

Cuvântare: „ANOTIMPURILE”

(Textele pot fi transcrise pe hârtie și apoi cetite de diferiți membri).

1. Cine a făcut vara și iarna? Ps. 74, 17.

2. Cum preamărește natura pe Dumnezeu, Creatorul anotimpurilor? Ps. 65, 11—13.

3. Cine este invitat să ia parte la preamărirea lui Dumnezeu? Ps. 148, 9—13.

4. Cu ce este comparat cel evlavios? Ps. 1, 3.

5. Care anotimp reprezintă în modul cel mai potrivit câștigarea de suflete? Ier. 8, 20.

6. Câtă stăruință ar trebui să depunem în lucrarea noastră pentru suflete? Ecles. 11, 6.

7. Cum se scuză mulți, cari aud invitarea Domnului Hristos? Fapt. 24, 25.

8. Ce îndemn spre credincioșie în predicarea Cuvântului dă Apostolul Pavel? 2 Tim. 4, 2.

9. Ce eveniment va forma încheierea tuturor străduințelor spre salvarea celor pierduți? Apoc. 14, 14—16.

Studiul istoric: „SBORUL SOLIEI ADVENTE SPRE INSULELE OCEANULUI PACIFIC”

În anii 70 ai secolului 19 pare că solia adventă și-a luat sborul spre cele mai îndepărtate locuri ale pământului. Pe timpul acela, adică în anul 1876, frații White și Longborough au trimis o colecție de reviste „Semnele Timpului”, câteva tractate și o scrisoare, pe insula Pitcairn, printr'un vapor care avea să oprească la această insulă. Frații nu cunoșteau pe nimeni de pe această insulă și nici insula măcar. Ei auzise însă, că locuitorii acestei insule ar fi niște oameni temători de Dumnezeu și astfel au trimis aceste scrieri, incredințând toate conducerii lui Dumnezeu. Abia după zece ani s'a putut vedea ce roade aduseseră această literatură.

Cine au fost deci locuitorii insulei Pitcairn și cum au ajuns ei pe această insulă? Pitcairn este o mică și frumoasă insulă în Oceanul Pacific. Ea este situată în zona tropicală și anume cam la mijloc între Australia și America de Sud. În jumătatea a doua a secolului 18, un vas englez, cu numele de „Bounty” se afla în apropierea Insulelor Societății. Marinarii acestui vas se răzvrătiră și debarcară pe Insulele Societății. Aici se căsătoriră cu fetele băștinașilor de pe aceste Insule. Temându-se însă să nu fie urmăriți de către justiție s'au refugiat, căutând adăpost pe singuratică insulă Pitcairn. Aici au început să se dușmănească întreolaltă, distrugându-se unul pe altul. Într'o zi însă unul dintre ei a găsit printre lucrurile furate de pe vas o Biblie. El a început să citească în ea, s'a întors la Dumnezeu și acest fapt a avut ca urmare o reformațiune între locuitorii acestei mici insule. Rezultatul a fost deci, că urmașii acestor marinari răzvrățiți deveniră acum oameni temători de Dumnezeu. Tocmai acestor urmași le trimiseră frații White și Longborough literatura mai sus amintită.

Fr. J. Tay din California primise însărcinarea lucrării misionare pe vapoare la Oakland și San Francisco. Cu ocazia acestei lucrări făcuse cunoștință cu căpitanul unui vapor, care vizitase cu scurt timp înainte insula Pitcairn. Simțind un dor lăuntric de a vizita insulele mării, a încercat să se imbarce pe un vapor și a găsit ocazia să călătorească cu un vas până la Insulele Societății, lucrând ca dulgher. De aici a găsit un vapor englez, cu care a plecat spre Pitcairn. Aici a adresat o cerere Comunei locale spre a-i îngădui să rămână câțva timp pe insulă. În scopul acesta s'a cerut votul locuitorilor și rezultatul a fost, că cererea lui a fost admisă. Aceasta a avut loc în anul 1886 și fr. J. Tay este primul misionar al Adventiștilor de Ziua Șaptea, care a început lucrarea pe insulele Oceanului Pacific. Fr. Tay nu cunoștea pe locuitorii insulei și nici nu știa, dacă se interesează de adevăr. În curând însă a putut constata că mulți dintre ei erau convinși despre adevăr, și păzeau și Sabatul. O lună după sosirea fr. Tay a fost trecut în registrul local următorul raport:

„Comunitatea de pe insula Pitcairn păzește de comun acord ziua a șaptea, ca fiind Sabatul Domnului, Dumnezeului nostru. Acesta a fost rezultatul lucrării fr. J. Tay timp de o lună de zile între noi”.

Intorcându-se fr. Tay în America și istorisind fraților despre lucrarea de pe Pitcairn și despre interesul pe această insulă, toți au fost entuziasmați pentru această lucrare. Fr. A. J. Cudney a primit însărcinarea să plece într'acolo, însă el nu găsi un vapor, care să meargă pe acolo. S'a cumpărat deci un vas mic la Honolulu pentru a putea merge acolo, însă nici despre vas și nici despre misionar sau echipajul vasului nu s'a mai auzit vreodată ceva.

Apoi școlile de Sabat din Comunitățile noastre au strâns timp de trei trimestre colecte, cari au avut ca rezultat strângerea sumei de 12.036 dolari și 22 cenți și cu această sumă s'a construit în anul 1890 la Benicia, California, primul vas misionar al A. Z. S., purtând numele de „Pitcairn”. La 20 Octombrie 1890, adică patru ani după sosirea fr. Tay pe insula Pitcairn, acest vas a pornit în prima sa călătorie misionară având pe bordul său pe misionarii Gates, Read și Tay.

La 25 Noembrie 1890 vasul a ajuns la insula Pitcairn. Locuitorii insulei au primit în mod călduros pe misionari și marinari, cari au debar-

cat la ei. La 17 Decembrie 1890 vasul a părăsit insula Pitcairn, pentru a vizita și alte insule din Oceanul Pacific. În timpul șederii misionarilor pe insula Pitcairn 82 de suflete au primit botezul, adică aproape toată populația de acolo. Acum vasul misionar „Pitcairn” s'a oprit la Insulele Societății, Amiciției, Cook, Samoa, Fiji și Norfolk, unde a răspândit literatură religioasă în limba engleză și franceză. Prin această lucrare a fost deșteptat un interes pentru adevăr și unii dintre locuitorii acestor insule au primit adevărul Săbătilui. Dela Fiji vasul a plecat spre Noua-Zelanda, unde s'au mai făcut câteva reparațiuni și s'a încărcat cu literatură nouă. La înapoierea vasului a lipsit fr. Tay, căci el murise pe insula Fiji. Fr. și sora A. J. Read au rămas pe Insulele Societății, iar fr. și sora Gates pe insula Pitcairn. La 9 Octombrie 1892 a ajuns din nou la San Francisco, după ce fusese într-o călătorie de 23 luni și 18 zile.

La 17 Ianuarie 1893 vasul „Pitcairn” sub conducerea căpitanului J. Christiansen a plecat în a doua sa călătorie misionară. Pe bordul vasului erau frații B. J. Cady, J. M. Cole, E. C. Chapman, Dr. M. G. Kellog și sora Andre ca misionari. În timpul acestei călătorii au fost vizitate insulele Raratonga, Rurutu, Raiatea, Pitcairn și altele. Pe insula Raiatea s'a ținut de către locuitorii băștinași o adunare generală. Șeful tribului a ținut o cuvântare și a zis între altele: „Locuitorii acestei insule n'au permis un timp îndelungat ca să vină un misionar la ei. Dumnezeu a muiat acum inimile lor și ei vă roagă să le dați un misionar. Nu le refuzați această rugămintă, căci s'ar putea întâmpla să decadă din nou și să slujească Diavolului, și în cazul acesta dvs ați avea de purtat răspunderea”. Frații s'au consfătuț și au hotărât să lase pe această insulă un misionar. Ceilalți misionari au fost repartizați pe alte insule și în curând s'au deschis câteva școli.

Vasul misionar „Pitcairn” s'a întors după câțva timp în California, însă la 17 Iunie 1894 a pornit într'a treia călătorie misionară, având din nou un număr de misionari pe bordul său. La 27 Decembrie 1894 s'a întors din această călătorie. Vasul „Pitcairn” a mai făcut două călătorii misionare pe apă, însă înlesnindu-se între timp comunicația între insulele Oceanului, „Pitcairn” a fost vândut în anul 1900.

Studiul geografiei misionare: „MEXIC”

Mexic este o republică de state federale, fiind situată în partea sudică a Americii de Nord, și având o suprafață de aproape două milioane km. și o populație de 14.190.000 locuitori. Dintre aceștia 20% sunt

Creoli, 35% Indieni și 45% corciturii. Țara este în cea mai mare parte muntoasă. Clima este diferită. În zona cea caldă se găsește trestia de zahăr, bumbacul, cafeaua, cacao, tutunul și întinse zăcăminte de petrol. Pe platouri se cultivă cu ajutorul irigației artificiale porumb, grâu, și altele. De asemenea se găsesc și diferite minerale.

Mexic a format pe timpuri un imperiu puternic, care stătea pe treaptă înaltă de cultură, însă locuitorii țării adoptaseră un sistem religios, care era foarte crud și sângeros. În anul 1519 Cortez a cucerit Mexicul pentru Spania. În anul 1540 deveni regat și timp de 270 de ani avuse foarte mult de suferit sub asuprirea străinilor. După mai multe războaie a fost înființată în anul 1823 o republică federală. În anul 1846 avu un războiu cu Statele Unite. Au mai urmat apoi multe alte lupte interne, iar în anul 1863 a fost proclamat împărăție cu ajutorul Spaniei, Franței și a altor state și arhiducele austriac Maximilian a fost ales ca primul împărat. În anul 1867 însă Napoleon III i-a retras sprijinul său, și, izbucnind o revoluție, împăratul a fost arestat și împușcat și republica din nou înființată.

Lucrarea adventă a început în Mexic abia în anul 1893, înființându-se o școală și începându-se cu lucrarea medicală. Din cauza numeroaselor războaie și revoluțiuni, lucrarea a putut să se întemeieze mai bine abia delà anul 1920 încoace.

Săptămâna a treia sau a patra

Cuvântare: „PROPUNERI PENTRU LUCRAREA MISIONARA ÎN TIMPUL VERII”

Text fundamental: Luca 8, 5—8.

Folosește plimbările tale în parcurile orașului spre a face lucrare misionară. Ia cu tine reviste și tractate. De asemenea ia și Biblia cu tine.

Meditează asupra celor studiate după Programele „M. V.” sau citește în Sfânta Scriptură într'un loc retras și umbrit.

Ține ocazional o oră de lectură sub copaci sau studiază Programele „M. V.”. Pentru ora de lectură ia cărțile cursului de lectură.

Compune un program, care să se poată executa sub cerul liber: cântări, expuneri de subiecte interesante, cari să fie în stare a atrage atențiunea tuturora. Ia cu tine cărți de cântări.

Vizitează păduri și parcuri pentru a studia păsările, florile și copacii din jurul tău. Familiarizează-te cu texte biblice, vorbind de fiecare în parte.

Vizitează pe membrii Școlii de Săbat, cari sunt repartizați în clase de familie și ține cu ei adunări. La asemenea ocaziuni ia cu tine Biblia și Lectiunea.

Aranjează un buchet cu flori și du

florile celor bolnavi și bătrâni, sau la adunare.

Rezervă și pentru mame o zi, su-praveghind pe copiii lor pentru ca și ele să fie puțin mai libere.

Plănuște pentru Comunitatea ta excursii în zilele de Duminică. Unește aceste ore plăcute cu eforturi de lucrare misionară, cum ar fi de exemplu: răspândirea de literatură, invitarea la adunări publice, și altele.

Țineți adunările voastre de comitet sub cerul liber, unde să vă puteți bucura de priveliștea naturii după ce ați făcut planurile pentru Comunitatea voastră.

Studiul istoric: „SBORUL SOLIEI ADVENTE SPRE ASIA”

Vorbind acum despre Asia ne referim și la Rusia, pentru că ea posedă o mare parte din Siberia. De asemenea vom da cu această ocazie un raport despre Răsăritul apropiat și îndepărtat, cât și despre India.

Pe la anul 1880 câțiva coloniști germani din Rusia, cari venise în America, au primit adevărul. Fr. L. R. Conradi a lucrat între ei și pe ziua de 8 Aprilie 1882 a înființat prima Comunitate germană la Milltown, Dakota de Sud. Și în alte părți au primit acești coloniști adevărul Săbătilui. Prin ei s'a trimes multă literatură în toate părțile vechei lor patrii. În Rusia de Sud un tânăr, cu numele de Perk, auzise că un vecin ar avea un tractat pe care nu-l arătase nimă-nui, fiindcă conținea „o învățătură foarte periculoasă”. Pânăruil Perk îl rugă să-i dea această scriere și după ce făgădui că va păstra tăcere și o va ține ascunsă, a primit scrierea. Era tractatul: „Solia ingerului al treilea”. El luă acest tractat cu sine și merse la cositul fânului; aici l-a cetit de trei ori și apoi și-a notat adresa editurii. El era convins că cele cetite de el în tractat erau adevărate, însă nu îndrăznea să vorbească cu vecinii săi despre aceste lucruri. În același an chiar, s'a angajat în serviciul „Societății Biblică Britanică”. De asemenea a și comandat scrieri din America cu privire la solia ingerului al treilea. Ca agent al Societății Biblice a lucrat în Siberia aproape doi ani. Recunoscând că Isus îl salvase din multe pericole, el s'a hotărât a asculta de Domnul și a sfinți Săbătil și a aduce această lumină și concetățenilor săi de pe Dnieper.

Între timp se dezvoltase spiritul misionar între credincioșii veniți dintre coloniștii germani din Rusia, cari se aflau în America. Pe când acești credincioși se consfătuiau la Milltown, pe cine să trimeată în Rusia ca să răspândească acolo solia, un frate bătrân de optzeci de ani s'a ridicat și a zis: „Fraților, eu vreau să merg în Rusia!” Și într'adevăr, acest frate bătrân a plecat pe propriile sale cheltueli în Crimeea, Rusia. Debarcând

însă la Odesa, a trebuit să constate că n'are destui bani pentru a-și scoate un bilet până la locul destinației sale și astfel s'a văzut nevoit a vinde cismele sale înalte și a-și cumpăra o altă încălțăminte mai ieftină, pentru ca să aibă bani pentru continuarea călătoriei. În Noembrie 1883 a ajuns la Crimea. Pe timpul acela începuse deja câțiva oameni să păzească Sabatul. Acest bătrân frate a început acum să răspândească în felul său simplu sămânța adevărului. Cu ocazia târgurilor săptămânale, el se ducea în piață cu câteva tractate, și acolo, alegându-și pe câte o persoană, i se adresa zicându-i: „Am aici un tractat, v'aș ruga să fiți așa de amabil și să-mi cetați ceva din el, căci eu sunt bătrân și nu mai văd bine”. Persoana respectivă citea apoi câteva propozițiuni și bătrânul nostru frate, întreba în cele din urmă: „Nu este aceasta ceva bun?” și dacă primea un răspuns afirmativ, atunci zicea: „Bine, dvs puteți să țineți acest tractat pentru dvs”. În curând au început să-l persecute, însă fiindcă era bătrân și slab, poporul i-a luat apărarea și prigonitorii au fost luați în răs, deoarece se ridicase împotriva unui bătrân simplu și nevinovat. Bătrânul frate, care își pierduse aproape vederea, a continuat lucrarea sa încă câțiva ani și după câțiva timp credincioșii păzitori ai Sabatului din Crimea au adresat conducerii lucrării rugămintea să li se trimeată un predicator. În urma acestui apel, fr. L. R. Conradi a primit însărcinarea să plece în Crimea, spre a vizita pe frații de acolo. El a plecat la 28 Iunie 1886. Fr. G. Perk l-a întâmpinat la Odesa și de aici au plecat împreună spre Crimea, unde au găsit deja 30 de frați. În diferite localități au fost ținute adunări binecuvântate și după un botez antemergător, s'a înființat la 31 Iulie 1886 prima Comunitate de 19 membri la Berdubalat. Însă în timpul Cinei Domnului, fr. Conradi și fr. Perk, care slujea ca traducător, au fost arestați, fiind acuzați de a răspândi o „ereză iudaică”. Ei au fost întemnițați la Perekop, unde au rămas 40 de zile, până când au fost eliberați pe baza declarațiunii făcute de către ambasadorul american din Petrograd, care afirma că ei sunt creștini.

În felul acesta a început lucrarea întregitei solii în Rusia.

Turcia, Siria, Palestina și Persia sunt socotite ca țările Răsăritului apropiat. Aici solia adventă și-a făcut în modul următor intrarea: Începutul a fost făcut la Constantinopole. Primul nostru misionar era un cizmar grec, cu numele de Teodore Antoni. El primise adevărul în anul 1888 la San José, California. Dorind să aducă solia primită și concetățenilor săi, a vândut modestul său atelier și s'a întors în Turcia, debarcând la Constantinopole în Februa-

rie 1889. Aici a vorbit cu Armeni și Greci despre adevăr. Ceea ce le povestea acest predicator-cizmar era ceva nou pentru ei și în curând se află despre activitatea lui. Un Quaker, care făcea lucrarea misionară pe atunci în Turcia, l-a predat autorităților turcești învinuindu-l că el ar agita populația. Fr. Antoni avu acum ocazia să vorbească despre adevăr chiar înaintea autorităților turcești și după ce fu ținut două săptămâni închis, i s'a dat drumul, fiindcă judecătorii lui au găsit că acest creștin nu săvârșise niciun rău. Fr. Antoni cheltuiuse între timp și neînsemnata sa avere și era acum silit să intre într'un serviciu, unde primi cam 300 de lei pe săptămână. Timpul liber însă îl întrebuița ca și mai înainte pentru a face lucrare misionară și în curând câțiva oameni primiră adevărul, adunându-se în fiecare Sabat în casa unuia dintre credincioși. Între acești credincioși se găsea un iudeu, un armean și un grec. Peste scurt timp însă fură siliți să întrerupă adunările lor publice, dar lucrarea lui Dumnezeu își făcuse începutul în Răsăritul apropiat.

Cam după un an, a primit adevărul și un tânăr armean, cu numele de Z. G. Baharian. El era din Aleppo și studiasse la Aintab. După un timp oarecare plecă în Elveția, pentru a se pregăti în vederea lucrării misionare, căreia i se devotase. Aici a tradus tractate și lecturi biblice în limba armeană, trimetându-le apoi la diferite persoane din 12 orașe ale Asiei Mici. În anul 1892 s'a reîntors apoi la Constantinopole, încercând să tipărească tractate în limba turcească, însă nu putu să obțină permisiunea. Între timp însă editura căreia îi încredințase fratele lucrarea, nu mai avea de lucru pentru a ocupa personalul său și astfel le-a dat să lucreze la tractatul fr. Baharian. Fără să înștiințeze pe patronul lor, lucrătorii culeseră cele 200 de pagini ale acestei cărți, tipărind totodată un număr de exemplare. Când află patronul tipografiei despre acest lucru a intervenit personal pentru a obține drepturile de publicitate ale acestei cărți, fiind în interesul său să nu piardă sumele investite în această lucrare. Aceste tractate, conținând sămânța cea bună, au fost acum răspândite în toată țara. În schimb însă frații Baharian și Antoni au fost întemnițați și abia după un timp oarecare li se dădu libertatea. Solia adventă se răspândi sub împrejurări dificile în țările biblice. Fr. Baharian a rămas credincios lucrării până la moartea sa, în anul 1915.

În Răsăritul îndepărtat solia adventă a ajuns în felul următor: Fr. La Rue și H. Scott au plecat în anul 1884 pe propriile lor cheltueli la Havai și au lucrat acolo prin vânzare de literatură și eforturi misionare în mod

personal. Crescând interesul, Conferința Generală a hotărât ca fr. Healey să țină prelegeri publice la Honolulu, fapt care s'a și întâmplat în vara anului 1886. În acest scop se împrumută un cort din California. Mai multe suflete au primit adevărul, între cari și fostul Prim-Ministru al regelui Calucana.

În anul 1889 fr. La Rue a venit la Hongkong, începând aici lucrarea misionară pe vapoare și prin această lucrarea între milioanele Chinei. În portul Hongkong se aflau pe timpul acela foarte multe vapoare străine. Pe vaporul englez de războiu „Terrible” fr. La Rue găsi un grup de marinari, cari păzeau Sabatul. Unul dintre ei, cu numele de William Young auzise mai întâiu despre adevăr la Plymouth, Anglia. În timpul războiului cu Burii din Africa de Sud el fusese repartizat pe vaporul „Terrible”. Scurt timp după ce făcuse cunoștințe pe vapor, începu să vorbească despre adevăr și în felul acesta înființase în curând o clasă de lecturi biblice. Adunările lor le țineau în sala cazanelor. Unii dintre acești marinari au primit adevărul Sabatului. Venind fr. La Rue la ei, a primit dela fr. Young conducerea acestei mici Comunități, căci fr. Young fusese mutat pe un alt vapor. În anul 1890 a venit fr. Haskell în China și acum s'au editat câteva scrieri în limba chineză. Astfel solia adventă a prins rădăcini tot mai tari în Răsăritul îndepărtat.

Înainte de a fi vizitat China, fr. Haskell fusese în Calcuta, India, și anume la începutul anului 1890. Aici studiază situația, pentru ca lucrarea să fie începută și în India. În anul 1893 Conferința Generală a trimes pe fr. Lenker în India, ca să colporteze acolo. El, împreună cu alți trei frați și o soră au vândut în diferitele părți ale Indiei literatură în valoare de peste 10.000 dolari și aceasta avu loc într'un timp foarte scurt. După scurt timp au mai urmat și alți frați ca misionari. S'au înființat școli în mai multe părți și s'a început de asemenea cu lucrarea misionară medicală. În curând solia adventă prinsese rădăcini adânci și în India.

În anul 1896 solia adventă își luă sborul și spre Japonia. Un tânăr din Japonia primise adevărul în California și vizită colegiul nostru din Healdsburg. Numele său era T. H. Okohira. În anul 1896 a plecat împreună cu profesorul Grainger la Tokio, Japonia. Se înființă o școală, și fr. Okohira începu lucrarea biblică. El făcu în curând cunoștință cu doi creștini japonezi, Dr. Kawasaki și Kuniya, cari erau în armata japoneză. Fr. Okohira ținu cu ei lecturi biblice și ei primiră adevărul. Aceste două suflete au fost primele roade ale lucrării advente în Japonia.

Studiul geografiei misionare: „CUBA“
Cuba este cea mai mare insulă dintre Antilele Mari din Oceanul Atlantic. Lungimea ei este de 1.100 km, iar lărgimea diferă între 50—150 km. Populația este de 3.143.000 locuitori, dintre cari 71% sunt albi, iar 27% de diferite colori. Țara este în cea mai mare parte muntoasă. La poalele munților este un șes bine udat cu o vegetație bogată. Oamenii se ocupă cu agricultura, horticultura și viticultura.

Cuba a fost descoperită de Columb în anul 1492, iar în anul 1511 a fost cucerită de spanioli și colonizată. Au fost aduși mulți negri. Între anii 1868—1878 și în anul 1895 țara se răsculă împotriva Spaniei, iar în războiul între Spania și America a fost câmpul principal de luptă. În anul 1892 Spania a renunțat la Cuba și țara a fost declarată republică independentă și dela 1901 încoace Cuba stă sub protectoratul Statelor Unite. Capitala insulei este Havana.

Solia adventă o găsim reprezentată pe Cuba din anul 1904. Fr. și sora I. E. Moore au plecat în anul acesta la Havana, ca lucrători, întreținându-se singuri. Sora cunoștea îngrijirea bolnavilor. În anul 1905 a fost organizată prima Comunitate, după sosirea fr. E. W. Snyder din Argentina.

PROGRAMUL DIN LUNA MAI

Intâia sau a doua săptămână

**Cuvântare: „REGULELE DE VIEȚA
ALE LUI J. WESLEY“**

Text fundamental: Fil. 2, 5.

1. „Fă tot binele, pe care-l poți“. Gal. 6, 9, 10.
2. „Prin toate mijloacele, prin cari poți“. 2 Cor. 9, 6.
3. „In toate felurile, în cari poți“. Fapt. 20, 20, 31; 2 Tim. 4, 2.
4. „In toate locurile, în cari poți“. Deut. 11, 19.
5. „In toate timpurile, când poți“. Ecles. 11, 6.
6. „Față de toți oamenii, la oricâți poți“. Gal. 6, 10.
7. „Atâta timp, cât poți“. Iov 27, 3; 1 Pet. 1, 17.

**Studiu istoric: „SBORUL SOLIEI
ADVENTE SPRE AMERICA CEN-
TRALA ȘI DE SUD, CAT ȘI SPRE
MIAZANOAPTE“**

Ca și în celelalte continente, așa și în America Centrală și de Sud începuturile istoriei advente sunt minunate și interesante. Istorisirea despre felul cum a ajuns solia adventă în America de Sud, începe cu câteva pachete de reviste, cari au fost transportate de un vapor, ce plecă dela New-York la Guiana engleză, și anume în anul 1880. Fr. W. J. Boynton, care era pe atunci agentul Casei

noastre de Editură din New-York, trimetea pachete mari de scrieri cu acest vapor, pentru ca să fie distribuite în porturile Americii de Sud. Căpitanul acestui vas făgădui, că va împărți literatura, ce i se încredințase.

După scurt timp acest vapor plecă spre America de Sud și ajungând în portul Georgetown, Guiana engleză, căpitanul vasului își aduse aminte de făgăduința sa și imprăștiă scrierile în port. După ce făcu aceasta, și-a zis: „Acum am adus la îndeplinire făgăduința mea“. Unii oameni, cari văzuse această faptă neobișnuită, au devenit curioși și au ridicat scrierile, cari le păreau interesante, spre a le ceti. Nu mult după aceea, o femeie, care locuia în apropierea portului, văzu o asemenea scriere cu titlul de „Signs of the Times“, — „Semnele Timpului“ — la un vecin. Ea se interesă de felul cum ajunsese această scriere în posesia lui. El îi povesti, că un căpitan de vapor imprăștiase asemenea scrieri în port. Ea îl rugă să-i dea această revistă, lucru ce el îl făcu cu bucurie. Ajunsă acasă ea începu să citească revista cu mare atenție, și dobândi o asemenea convingere despre adevăr, încât începu să păzească Sabatul. Alți oameni, cari cetiseră probabil și ei scrierile răspândite, se uniră în curând cu dânsa în păzirea Sabatului. După ce studiă bine această scriere binecuvântată, a împachetat-o cu îngrijire, și a trimes-o surorii ei din Barbados. Domnul rezervase aici o ocazie, unde această revistă avea să contribuie în mare măsură la luminarea sufletelor doritoare de adevăr.

Încă pe timpul sclaviei trăise în Barbados o sârmană neagră. Ea cetise în Biblie porunca a patra și în urma celor cetite, zisese copiilor săi: „Copii mei! Dumnezeu a sfințit ziua a șaptea din săptămână și aceasta este ziua Sabatului. Oamenii l-au schimbat, însă va veni ziua când se va păzi iarăși adevăratul Sabat. Eu poate nu voi mai trăi a putea vedea acest lucru, însă voi aveți această posibilitate“. Copiii ei nu uitase niciodată această lectură biblică. Și ei acum devenise mari. Intr-o zi au primit acea revistă „Semnele Timpului“, și prin ea au aflat că există un popor care păzește adevăratul Sabat. Cu bucurie primiră acum această solie, zicând: „Mama ne-a spus aceste lucruri“. Trecură însă câțiva ani, până când acești frați au putut fi vizitați de un misionar. Faptul acesta avu loc abia în anul 1890 prin fr. D. A. Ball. Începând de atunci, lucrarea a fost continuată în mod organizat.

În partea de sud a Americii de Sud, Argentina a fost prima țară în care pătrunse solia adventă. În anul 1888 fr. G. Riffel împreună cu încă alți Adventiști de Ziua Șaptea, veni din Cansas, Statele Unite, în Argentina. Fr. Riffel locuise în Argentina

încă înainte de a primi solia adventă la Cansas. Plin de bucurie că găsisese această credință, era însuflețit de dorința să aducă această minunată solie și foștilor săi vecini. Sosind ei în Argentina, Domnul rezervase pentru ei o surpriză. În Portul Diamante s'au întâlnit cu un colonist german din Rusia. Acesta crezu că ei ar fi niște străini și de aceea îi invită în mod ospitalier să vină în căminul său modest. Ei primiră această invitație. Ziua aceea era tocmai o zi de pregătire. După un timp oarecare de conversație gazda află că oaspeții săi erau Adventiști de Ziua Șaptea, iar oaspeții pe de altă parte auziră că gazda lor auzise despre adevăr în Rusia și că era convins despre el, însă nu se hotărîse la o completă ascultare. Nici el nu ajunsese de mult timp în Argentina. Acum bucuria lor era de două ori mai mare și fiind ziua următoare tocmai o zi de Sabat, ei l-au serbat împreună. Fr. Hetze, acesta era numele gazdei, a slujit mai târziu un timp îndelungat ca unul din cei mai serioși și destoinici presbiteri.

În același timp sosise solia adventă și la o altă familie, care locuia în Esperanza, Argentina; această familie fiind urmașă a unor Valdenzi din Elveția. Cam pe la anul 1886 un ziar italian scria în mod disprețuitor despre fr. D. T. Bourdeau, care lucrase pe atunci în Europa, predicând despre sfârșitul lumii. Scriitorul aceluia articol își exprima părerea, că, presupunând că învățătura despre sfârșitul lumii ar fi adevărată, n'ar mai fi necesar ca Adventiștii să tipărească revista „Semnele Timpului“ pe o hârtie așa de durabilă. D-l Peverind din Esperanza primi acest ziar italian. Acest om, auzind despre sfârșitul lumii, s'a simțit foarte neliniștit, căci era un bărbat nelegiuit. El dori să vadă și să citească acea revistă, intitulată „Semnele Timpului“. Soția sa comandă prin fratele ei din Italia această revistă și studiind revistele noastre, ei s'au convins de adevăr și au început să păzească Sabatul. Prin aceste fapte a fost atrasă atențiunea Conferinței Generale asupra Argentinei, și în anul 1891 au fost trimise trei frați colportori — E. W. Snyder, C. A. Nowlin și A. B. Stauffer — și acești frați au deschis drumul pentru solia adventă în Argentina, Brazilia și Insulele Falkland.

Începutul soliei advente în America Centrală îl găsim pe insula Haiti. Cam pe la anul 1880, cineva din Southampton, Anglia, cu un vapor trimesese un pachet cu reviste „Semnele Timpului“ și tractate la Haiti, adresând acest pachet agentului vapoarelor din portul Haiti. Acesta a fost surprins când primi pachetul, și de sigur, că a răspândit scrierile, căci unele dintre ele ajunseră în mâna unui bărbat din Jamaica cu numele de H. Williams. Cetind el revistele noastre, s'a con-

vins de adevăr și a început să păzească Sabatul. Impreună cu alții cari au câștigat aceeași convingere, acești oameni au așteptat 24 de ani, adresând în repetate rânduri chemări, pentru ca să vină cineva care să ducă lucrarea mai departe, fiindcă se interesau și alți oameni despre adevăr. Însă abia în anul 1905 a fost trimis fr. W. J. Tanner la Jamaica, și acest frate trimise apoi un raport spre publicare în revista „Review”. Căutând fr. J. N. Longborough acest raport, a scris în revista „Review”, comunicând că el trimesese în anul 1879 acel pachet de scrieri dela Southampton. Scrisoarea sa o începu cu următorul text: „Aruncă-ți pâinea pe ape, și după multă vreme o vei găsi iarăși!” Ecles. 11, 1. Aceasta se întorsese într'adevăr după mult timp.

Europa de Nord era de asemenea prevăzută în Providența divină de a vedea lumina adevărului și a soliei advente de timpuriu. Încă în studiile noastre din trecut am aflat despre reînnoșterea religioasă și despre predicile ținute de copii în Suedia, prin anul 1843, și cum copiii aceștia vesteau că ora judecării sosise. În anul 1850 A. Olsen a plecat din Norvegia în America. Încă înainte de a părăsi Norvegia atențiunea lui fusese îndreptată spre chestiunea Sabatului printr'un predicator din Suedia, un fapt care făcu o adâncă impresie asupra lui, dar el știa că va găsi mai multă lumină în privința aceasta în America. Nu dură mult și el făcu tot mai aproape cunoștință cu adevărul Sabatului. În anul 1863 un tânăr predicator baptist a început să păzească Sabatul. El locuia pe timpul acela la Poy Sippi în Statele Unite, era însă născut în Danemarca. Curând după aceea au mai primit și alți locuitori din Scandinavia adevărul Sabatului și al soliei advente. Dorința după literatură în limba lor maternă se trezi în ei. Ei ar fi vrut să tipărească câteva tractate în limba lor, însă lipsindu-le mijloacele, au mai amânat acest lucru. În anul 1865 a fost editată prima carte cu titlu de „Liv og Död”. În anul 1872 a început să apară apoi o revistă lunară în limba daneză și norvegiană și multe din aceste reviste au fost trimise de către cei credincioși din America în țările scandinave, patria lor. Această scriere a fost prima revistă adventistă, care nu era într'o altă limbă, decât în cea engleză. Pe ziua de 6 Iunie 1877 a sosit fr. Matteson din America la Veile, Iutlanda, spre a începe lucrarea în țările nordice. La sosirea sa în Veile a găsit deja câțiva păzitori ai Sabatului. Tot astfel, a întâlnit pe unii în Norvegia, Suedia și Danemarca. În anul 1897 solia adventă ajunse și pe Islanda și Insulele Faroe, găsind pretutindeni adepți. În același an a sosit raportul că ar exista credincioși adventiști în orașul Hammerfest, orașul situat în partea

cea mai nordică a lumii. Încă din anul 1884 au lucrat în acele ținuturi colportori adventiști. Lucrarea creștea tot mai mult în aceste țări din Nordul Europei, devenind un bun sprijin în răspândirea soliei advente.

Studiul geografiei misionare: „HAITI”

Haiti este a doua insulă după mărime dintre Marile Antile, având o suprafață de 75.074 kmp. cu 2.660.000 locuitori. Ea este cunoscută ca republică de Negri, fiindcă 90% dintre locuitorii insulei sunt de rasă neagră, iar 10% mulatri. Țărmlul este bogat în creștături și interiorul este parte șes, parte muntos, fiind însă foarte roditor.

În anul 1492 Haiti a fost descoperită de Columb, care îi dădu numele de Hispaniola. Aceasta a fost prima colonie spaniolă în America. Partea cea mai însemnată a insulei a ajuns în anul 1697 sub stăpânirea franceză, iar în anul 1801 a devenit un stat independent de Negri și în 1806 ajunse imperiu. În Nordul insulei era un stat de Negri și în partea de Sud unul de Mulatri. Dela anul 1820—1843 s'au unit; apoi însă partea răsăriteană s'a deslipit, formând republica San Domingo, iar Apusul deveni în anul 1848 un imperiu. În anul 1859 s'a întors la forma de republică, iar din anul 1915 stă sub protectoratul Statelor Unite din America. Capitala este Portoprincipe.

Solia adventă ajunse aici încă din anul 1879 și anume prin literatură, care fusese trimisă din Anglia. Însă abia din anul 1905 lucrarea a început să facă progrese mai mari, căci atunci a fost trimis fr. W. J. Tanner, pentru a începe și a organiza acolo lucrarea.

Săptămâna a treia sau a patra

Cuvântare: „AI UN PRIETEN?” (Exemple biblice)

„Ai un prieten?” Sub cuvântul „prieten” înțelegem aici mai mult decât o rudă, un cunoscut, un coleg de școală, un tovarăș de credință sau unul, care ar vrea să-ți fie prieten din cauza bogăției tale. Prov. 14, 20.

Sub un adevărat prieten înțelegem o asemenea persoană, care are astfel de calități și astfel de sentimente pentru noi, cum sunt descrise în următoarele texte biblice: Prov. 17, 17; 18, 24; 27, 6. 9; Ioan 15, 13.

Prietenia nu depinde de bogăție sau putere. Ea se poate găsi și în cele mai joase cercuri. A observa pe doi prieteni, fie că fac parte dintre cei tineri, sau cei bătrâni, este totdeauna o priveliște plăcută. Se poate întâmpla ca prietenii să se contrazică unul pe altul, însă aceasta o vor face totdeauna într'un mod politic. Adevărații noștri prieteni doresc să ne vadă înnobilați.

Exemple biblice despre o adevărată prietenie le găsim în raportul de prietenie care exista între David și Ionatan: 1 Sam. 18, 1—4; 20, 23. Dintre femei avem ca exemple pe Rut și Naomi: Rut 1, 8—10. 14—18.

Adevărata prietenie izvorăște din inimă. Domnul numea pe apostolii Săi „prieteni”. Prietenia cu Domnul Hristos o putem dobândi prin calități, ce fiecare dintre noi poate să le poze. Noi trebuie să avem un caracter amabil, dacă dorim să încheiem cu El prietenie.

A fi prietenul oamenilor nobili și buni este foarte de dorit; a fi prietenul marilor binefăcători ai acestei lumi este o onoare deosebită; a fi prietenul unor bărbați sau femei, temătoare de Dumnezeu, este de mare preț; însă a fi prietenul lui Dumnezeu este cea mai înaltă prietenie și cea mai mare onoare la care poate să ajungă vreun om muritor.

Ai un prieten? Cum ai ajuns să-l câștigi și ce-ți place la el în mod deosebit?

Studiu istoric: „CONTINUAREA ORGANIZĂRII PANA LA ANUL 1914”

În studiile noastre din trecut am aflat cum lucrarea adventă a fost organizată în mod treptat. Încă în anul 1861 a fost înființat Departamentul editorial; în anul 1866 lucrarea medicală; în anul 1870 Cercurile Misionare sau Departamentul Misiunii Interne; în anul 1874 ramura educației; în anul 1879 Departamentul Școlii de Sabat și în anul 1889 Departamentul pentru Libertatea Culturii. Acum venim la o ramură importantă a lucrării noastre și anume la Departamentul Tineretului. Solia Domului pentru acest timp din urmă n'a mișcat numai inimile oamenilor mai înaintați în vârstă, ci și tineretul privea după lumină, primind mântuirea, oferită lui de Dumnezeu. În felul acesta s'a ivit necesitatea de a atribui tineretului o deosebită atențiune.

În vara anului 1879, după cum ni se raportează, a fost organizat primul Cerc al Tinerimii la Hazelton, Michigan. Este interesant de aflat, că planul de a organiza Cercuri ale Tinerimii n'a pornit dela oameni mai în vârstă, ci dela niște tineri. Intemeietorii Cercurilor Tinerimii sunt frații Luther Warren și Harry Fenner din Hazelton. Aceștia doi erau pe atunci, adică pe la anul 1879, ceva peste zece ani, însă deja creștini credincioși. Cu câteva zile înainte de a organiza acel Cerc al Tinerimii din Hazelton acești doi băieți au mers, adânciți într'o convorbire serioasă, pe o șosea. Ei vorbeau probabil despre tineret și despre atitudinea lui față de lucrarea adventă. Ei erau convinși despre planul de a înființa Cercuri ale Tinerimii. Înainte de a se despărți, au mers însă într'un

câmp și au prezentat Domnului în rugăciune planul lor. Urmarea a fost, că, după câteva zile, au organizat un Cerc al Tinerimii. Despre prima adunare a acestui Cerc fr. Warren scrie:

„Cu ocazia primei adunări am fost numai vreo 6—8 tineri prezenți. Am fost cam timizi în a combina lucruri religioase, însă am încercat să facem toate așa după cum era ideia noastră despre organizație. Am ales slujbași și anume un președinte și un secretar-cassier. Adunarea a fost deschisă cu rugăciune și cântare.

„Lucrarea misionară a fost raportată în adunările noastre săptămânale; și anume răspândirea de literatură, trimiterea de scrisori misionare și alte lucrări de felul acesta. O promisiune de a se abține de alcool, tutun, ceaiu, cafea și carne de porc a fost făcută și semnată. Colecta pe care o făceam a fost întrebuințată pentru a cumpăra literatură și o mică parte din această sumă am folosit-o pentru a ne procura carnetele de raport și pentru a acoperi cheltuelile curente.

„Scurt timp după aceea a amintit cineva, că câteva fete tinere ar avea dorința să se unească cu noi în lucrarea misionară. După o consfătuire ne-am hotărât să le invităm a lua parte la adunările noastre, cât și la lucrarea noastră. Acum planurile s'au mărit într'o măsură oarecare. Noi țineam ore de rugăciuni și temperanță, și adunări misionare și sociale.

„Adunările băieților au fost ținute fără ca să asiste și cineva dintre frații mai în vârstă, însă după ce s'au unit fetele cu noi, adunările au fost ținute într'o cameră a unei familii și de obicei au participat și persoanele adulte ale familiei, în a cărei casă se ținea adunarea”.

Cu privire la anii următori, după ce fusese organizat primul Cerc al Tinerimii, sora Plummer scrie următoarele: „Cu excepția unor localități, unde fusese întreprinsă ici colo o lucrare nu prea întinsă pentru tineret, se acordă foarte puțină atențiune educării tineretului în Comunitate din partea conducătorilor Comunității. Problema de a salva pe tinerii noștri pentru Impărăția lui Dumnezeu și de a-i câștiga pentru slujba Maestrului nu era privită ca o adevărată problemă. Atât în aceasta, cât și în alte privințe însemnate, Domnul a arătat prin Spiritul Profetic ceea ce fusese neglijat, indicând totodată și remediul”.

Prima mărturie care indemnă pe lucrătorii misionari să întreprindă o lucrare hotărâtă în favoarea tineretului datează din Melbourne, Australia, din ziua de 19 Decembrie 1892. Fr. Olsen, care era pe timpul acela președintele Conferinței Generale, a

cețit această mărturie cu ocazia ședințelor Conferinței Generale pe ziua de 29 Ianuarie 1893 și o parte a acestei mărturii sună astfel:

„Avem astăzi o armată întreagă de tineri, care ar putea face multe, dacă ar fi bine condusă și încurajată. Noi vrem ca copiii noștri să creadă adevărul. Noi vrem ca ei să fie binecuvântați de Dumnezeu. Noi vrem ca și ei să participe la executarea de planuri bine organizate, pentru a ajuta și altor tineri. Faceți ca toți să primească o asemenea educație, încât să poată prezenta în mod potrivit adevărul și temelia nădejzii pe care o nutresc, onorând astfel pe Dumnezeu într'o oarecare ramură a lucrării, unde se potrivește”. „Buletinul Conferinței Generale din 29 Ianuarie 1893, pag. 24”.

Apoi au urmat și alte mărturii cu privire la însemnătatea lucrării pentru tineret și la organizarea tineretului, și rezultatul a fost ca să se acorde mai multă atențiune tineretului. În diferite Comunități se înființară Cercuri ale Tineretului sub diferite denumiri. Așa spre exemplu a fost organizat la College View, Nebraska, în anul 1893 un Cerc al Tinerimii sub numele de: „Cercul Tinerimii pentru servicii creștine”, alții se numeau: „Grupa razelor solare”, „Grupa lui Caleb și Iosua”, sau „Voluntarii creștini”. De asemenea au fost organizate și câteva Cercuri pentru tinere, ca de exemplu la Battle Creek: „Cercul Dorca sau Tabita al tinerelor femei”. Aceste organizațiuni ale tineretului aveau însă numai un caracter local și nu erau legate întreolaltă, până când Conferința Ohio recunoscă prima, lucrarea tineretului în mod formal, sprijinind această organizare sub numele de „Voluntarii creștini”. Pe timpul acela Cercurile Tinerimii au luat ființă în mod asemănător cu mișcarea adventă. După cum persoane în parte și fără a ști una de alta au vestit în diferitele părți ale pământului solia adventă, tot astfel au luat ființă și diferitele Cercuri ale Tinerimii în mod independent, corespunzând necesității respective, însă cu toate acestea ele arătau drumul spre o organizare comună. Până atunci se înființase asemenea Cercuri, cari însă mai târziu au fost desființate din cauza lipsei de interes. Unele din aceste Cercuri însă au fost astfel conduse, încât n'au servit spre binecuvântarea mișcării. Deseori se ridicară greutăți, cari păreau a fi de neînvins. În același timp însă fiecare Comunitate și Grupă era în primejdie, ca tineretul și copiii ei să piardă interesul pentru solie, îndepărtându-se dela Comunitate și căutând ocupațiile și plăcerile lumii acesteia. Oamenii cari raționau clar își puneau întrebarea: „Unde sunt tinerii noștri, pe cari i-am avut cu zece ani în

urmă? Câți dintre ei au primit partea lor de răspunderi în lucrarea lui Dumnezeu? Au fost Comunitățile noastre pretutindeni întărite și sprijinite prin entuziasmul, energia și stăruința consacrată a acelor bărbați și femei tari, cari au fost cu câțiva ani în urmă copii în sânul Comunității noastre?” Răspunsul pe care trebuia să și-l dea fiecare Comunitate în parte, arăta necesitatea comună de a duce la împlinire străduințele chibzuite și plănuite, cum le arătase Spiritul Profetic cu opt ani în urmă prin diferite mărturii.

Aceasta a fost situația în care se află lucrarea tineretului până la anul 1901. În acest timp critic s'a întreprins însă un pas înainte. Conferința Generală a luat acum această chestiune în mână și cu ocazia unei ședințe care se ținu în anul acela la Battle Creek, a fost ales un Comitet din nouă persoane, care avea să studieze lucrurile mai de aproape, și după întocmirea unui plan în vederea organizației, să raporteze despre acesta Conferinței. Acest Comitet, după ce înălță rugăciuni serioase și după ce studiă cu multă îngrijire Mărturiile, formulă un plan și prezintă acest plan, împreună cu un raport, Conferinței, care-l primi cu unanimitate. Departamentul Școlii de Sabat a fost rugat să ia în același timp și conducerea lucrării tineretului, un lucru care a și fost făcut cu credincioșie. Acesta era însă numai începutul lucrării tineretului. Despre dezvoltarea ei vom auzi în studiul viitor.

Studiul geografiei misionare:

„JAMAICA”

Jamaica este una din insulele Antilelor Mari și cea mai însemnată colonie engleză în această parte a lumii. Ea are o suprafață de 11.525 km² și 850.000 locuitori. Țara este muntoasă. Produsele ei sunt: banane, ceres, cacao, cafea și altele. Jamaica a fost descoperită în anul 1494 de Columb. Până la anul 1655 a fost sub stăpânirea spaniolă, iar de atunci încolo sub cea engleză. Capitala este Kingston.

Solia adventă și-a făcut intrarea în Jamaica în anul 1892, sosind aici frații J. Patterson și B. Neumann, cari au început lucrarea prin colportaj. În timpul Conferinței Generale din anul 1893 a sosit o chemare foarte urgentă din Jamaica, de a trimite evangheliști într'acolo. Încă în cursul aceluiaș an a fost trimes fr. Haysmer, iar în timpul anilor următori au mai fost trimiși și alți misionari în Jamaica. În anul 1904 aveam deja 1.367 de păzitori ai Sabațului pe Jamaica.

PROGRAMUL DIN LUNA IUNIE

Intâia sau a doua săptămână

Cuvântare: „AI UN PRIETEN?” — ALEGEREA PRIETENILOR

Text fundamental: Iacob 4, 4; 1 Ioan 2, 15—17. O prietenie care trebuie evitată.

Dacă întâlnim pe cineva, a cărui influență este împotriva bunei noastre conștiințe, care ne enervează și ne neliniștește, atunci ar trebui să întrerupem legăturile cu o asemenea persoană. Redăm în cele ce urmează conținutul unei istorisiri persane: „Unul dintre prietenii mei, mi-a pus o bucată de lut mirositor în mâini”, a povestit Saadi, moralistul persan. „Am luat-o și i-am zis: „Ești tu muscășel sau ambră, încât mirosul tău plăcut mă fermecă atât de mult?” Lutul mi-a răspuns: „Am fost o bucată obișnuită de lut, însă am stat câțva timp lângă un trandafir; însușirea cea dulce a tovarășului meu s'a transmis și asupra mea; altfel aș fi numai o bucată simplă de lut, cum par a fi”.

În această istorisire avem o explicație a cuvintelor lui Solomon, după cari, cei ce stă în legătură cu un om înțelept va deveni el însuși înțelept. Însă totodată se adevărește și contrariul, când cineva are legături cu un om stricat. Nu putem evita de a nu fi influențați de către cei ce ne înconjură. Acesta este unul din motivele, cari ar trebui să ne determine să fim foarte precauți ca tineri în alegerea acelor pe cari noi dorim să-i facem prietenii vieții noastre întregi. Legăturile noastre cu ei ne va conduce acolo încât vom privi lucrurile din punctul lor de vedere. Părerile lor vor deveni părerile noastre. Ne vom asemăna cu ei în ce privește părerile ce le avem despre Dumnezeu și despre oameni.

Chiar și bărbații lui Dumnezeu au făcut triste experiențe cu pretinși prieteni: 2 Tim. 4, 16. De aceea fii precauți în alegerea prietenilor tăi! (După această cuvântare ar putea urma o scurtă discuție a acestui subiect).

Studiul istoric: „CONTINUAREA ORGANIZĂRII PANA LA ANUL 1914”.

(Urmare)

În ultimul nostru studiu am ajuns până la dezvoltarea lucrării tineretului din anul 1901, amintind raportul acelui comitet, care a fost ales de către Conferința Generală la Battle Creek, și care raport a fost primit cu unanimitate. Dorim să ne ocupăm aici cu acest raport pentru că a rămas până astăzi de o mare însemnătate și în vigoare. Ne mai redând introducerea, propunerile au următorul conținut:

1) Să rugăm stăruitor pe predicatori, slujbașii Comunităților și ai șco-

lii de Sabat, cât și pe alții, ca să încurajeze tineretul și copiii noștri a se organiza în asociațiuni simple de lucru sau grupe, sub conducerea și sfătuirea unor conducători înțelepți și spirituali.

2) Ca aceste asociațiuni sau grupe să fie adaptate situațiunii existente, Comunităților din cari fac parte și lucrării care le revine, cât și ocaziunilor cari li se oferă, și ca un interes mai temeinic să fie dat creșterii și necesității, și nicidecum formii.

3) Ca lucrarea acestor asociațiuni să cuprindă toate fazele lucrării misionare și a slujirii creștine.

4) Ca toți lucrătorii și membrii Comunităților noastre, fie tânăr fie bătrân, să fie rugați a face tot ce le stă în putință în privința aceasta, pentru ca să plănuiască și să lucreze, ca unii cari sunt într'adevăr uniți prin Domnul Hristos.

5) Ca Conferințele să fie rugate a uni această lucrare cu departamentul școlii de Sabat sau al misiunii interne pe Conferințe și ca aceste grupe de tineri lucrători să aibă într'un loc oarecare un centru, de unde să primească instrucțiuni și să poată sta în corespondență.

6) Ca Conferințele noastre să aleagă asemenea bărbați cari se potrivesc în mod deosebit pentru lucrarea aceasta spre a ajuta Comunităților noastre mai mari, cât și celor din orașe în organizarea și educarea tinerilor pentru ca ei să facă o lucrare mai bună pentru Maestrul lor.

7) Ca să se deschidă un departament în revista „Youth's Instructor” care să slujească pentru dezvoltarea acestei lucrări între tineret.

8) Să fie numit un Comitet din partea Conferinței Generale, care să studieze această chestiune mai departe, contribuind la progresul ei.

Acestea au fost propunerile pe cari le conținea raportul acelui Comitet și au fost primite mai târziu ca hotărâri. Această organizare simplă a tineretului din anii trecuți n'ar trebui disprețuită. Este adevărat că s'au făcut câteva mici schimbări, însă mișcarea Misionarilor Voluntari de astăzi se clădește pe planurile acelor ani, și acestea sunt destul de potrivite pentru a corespunde noilor cerințe și a fi întrebuințate în lumea întreagă.

Cu ocazia Conferinței Generale din anul 1905 au fost luate încă alte hotărâri cu privire la lucrarea tineretului. Hotărârea a 55-a are următorul conținut:

„Recomandăm ca, pe cât este posibil, adunările tineretului cu ocazia adunărilor în corturi, Conferințelor anuale sau a altor adunări generale să fie astfel ținute încât să aibă un caracter mai mult misionar. Mai întâiu prin introducerea unor studii vii misionare și în rândul al doilea prin câștigarea de tineri pentru lucrarea de evanghelizare între alții”.

Hotărârea a 57-a zice: „Recomandăm ca Președinții și Secretarii Conferințelor locale și ai Școlii de Sabat, cât și ai departamentului tineretului să încurajeze Cercurile Tinerimii a se uni sub conducerea lor, pentru a sprijini unul sau mai mulți lucrători din Câmpuri Misionare”.

În anul 1900 lucrarea tineretului a fost organizată și în Germania. Și alte țări au făcut acest lucru în anii următori. În anul 1901 s'a introdus cartea de membru și în 1904 raportarea pentru tineret. În anul 1905 a apărut primul raport statistic al lucrării tineretului. De asemenea s'a destinat în acest an pentru prima dată în Statele Unite o zi, numită „Ziua Tineretului”, și anume ziua de 4 Noembrie 1905. Raportul statistic arată că la sfârșitul anului 1904 au existat 130 de Cercuri ale Tinerimii cu 2.182 de membri.

Anul 1907 este o piatră însemnată în istoria lucrării tineretului din denumirea A. Z. Ș. În acest an Conferința Generală a ținut la Gland, Elveția, ședința ei. Cu această ocazie s'a luat o hotărâre, și anume: „Pentru ca această lucrare să se poată desfășura bine, hotărâm a înființa un departament deosebit cu slujbașii necesari și ca acest departament să funcționeze sub denumirea: „Departamentul Tineretului al Conferinței Generale”. Comitetul a făcut și mai mult, alegând totodată și slujbașii necesari. Ca conducător al acestui Departament a fost ales fr. M. E. Kern, iar ca Secretară sora M. Erikson. Afară de aceea a mai fost ales un Comitet de 20 membri.

Câteva luni după aceste ședințe din Gland s'a ținut la Mount Vernon, Ohio, o adunare, la care au participat 200 de delegați. S'a discutat lucrarea școlii de Sabat și a Tineretului. Aici a fost completat numele lucrării Tineretului și astfel a primit denumirea care o poartă și astăzi: „Cercul Tinerimii al Misionarilor Voluntari A. Z. Ș.”. Cu această ocazie s'a introdus și planul „Standardul de Izbândă”, calendarul „Straja Dimineții” și un curs de lectură al Misionarilor Voluntari. Totodată s'a dat recomandarea ca îndată ce va fi posibil toate Uniunile și Conferințele locale să organizeze un Departament al Tineretului, și ca fiecare să angajeze cel puțin o persoană, care să poată consacra tot timpul ei acestei lucrări. Totodată a fost rugată Conferința Generală să hotărască pentru fiecare an câte o zi, care să fie privită în toate Comunitățile noastre ca „Ziua Tineretului”. Ziua de 7 Martie 1908 a fost prima zi a Misionarilor Voluntari. Lucrarea Tineretului a fost împărțită în anul 1908 în două ramuri: Departamentul seniorilor sau al adevăraților Misionari Voluntari. În Aprilie 1908 s'a ținut primul examen al Misionarilor Voluntari, la care au trecut 72 de persoane. În

anul 1910 a fost organizat în Transilvania, care făcea atunci parte din Uniunea Dunăreană primul Cerc al Tinerimii. Din anul 1908, primul an în care a apărut calendarul „Straja Dimineții” până inclusiv 1914 au fost răspândite 173.000 de exemplare din acest calendar.

Organizarea lucrării Tineretului a fost aproape gata până în anul 1914 când a izbucnit războiul mondial. Planul de organizare era următorul:

1) *Planul General*: Grupe, Cercuri, Departamente ale Conferinței, Departamente ale Uniunii și Departamentul Conferinței Generale.

2) *Cercul local*: Grupe: 1. Grupa lucrării personale; 2. Grupa serviciilor creștine și de evanghelizare; 3. Grupa de răspândire a literaturii și de corespondență.

3) *Comitetul*: 1. Slujbașii: a) Dirigintele Cercului Tinerimii, b) Ajutorul Dirigintelui, c) Secretarul-Cassier și eventual ajutorul său d) Conducători de grupe, e) Secretarii lucrării de educație și devoțiune; 2. Presbiterul Comunității; 3. Dirigintele Cercului Misionar; și 4. Dirigintele Cercului Juniorilor.

4) *Membrii Cercului*: 1. Regulați, 2. Pregătitori sau prieteni, 3. Juniori.

5) *Adunări*: 1. Generale, 2. Adunări pe grupe, 3. Adunări administrative și 4. Ședințele Comitetului.

Acesta este planul general al organizării lucrării tineretului care poate fi aplicat mai ales în Comunități mari.

Reprezentând chiar noi lucrarea tineretului, este bine să fim familiarizați cu propria noastră istorie.

Studiul geografiei misionare: „PORTO-RICO”

Porto-Rico este o insulă care face de asemenea parte din grupa Antilelor Mari. Ea are o suprafață de 8.886 km². și 1.346.000 locuitori, dintre cari 950.000 sunt albi, 300.000 mulatri și 50.000 negri. Țara este muntoasă, bine udată, călduroasă, sănătoasă și bogată în produse tropicale și minerale. În anul 1493 Porto-Rico a fost descoperită de Columb, rămânând până la anul 1898 sub stăpânirea spaniolă, apoi însă a trecut sub protectoratul Statelor Unite. Capitala este San Juan de Puerto Rico. În deosebi se folosește limba spaniolă.

Lucrarea Adventă a fost începută pe Porto-Rico în anul 1901 prin fr. A. M. Fischer, care s'a stabilit la Mayaguez. Fr. Fischer a murit însă chiar în anul următor și sora Fischer a fost nevoită să continue lucrarea singură până când a venit în anul 1903 fr. B. E. Connerly. Acesta continuând lucrarea a făcut aici progrese mari.

Săptămâna a treia sau a patra

Cuvântare: „COLEGUL DE ȘCOALA”

Text fundamental: Prov. 1, 2—5. 7. 10.

„Învățământul începe din nou!” Afară de cămin școala este cel mai însemnat loc de educație. Asemenea căminului are și această instituție o mare influență asupra noastră și această influență este în cele mai multe cazuri decisivă pentru viața noastră viitoare. Mergem la școală pentru a învăța tocmai ceea ce am cetit la Prov. 1, 2—4. În școală copiii fac cunoștință cu colegi, cari se trag din diferite familii: din familii mai bune sau mai rele, din familii religioase sau fără nicio religie, din familii cu tendințe bune sau rele. Pe banca școlii capeți un vecin, cu care faci mai întâiu cunoștință. De către acesta ești îndemnat spre bine și spre studiu zelos, însă se poate întâmpla ca el să te cheme și la lucruri rele. Din aceste două posibilități rezultă după scurt timp o tovărășie și din ea se desvoltă apoi prietenia, despre care am vorbit datele trecute. Dacă privim în jurul nostru, vom putea face constatarea că mulți fii și multe fiice din familii bune și cinștite au fost stricați printr'o tovărășie rea și au devenit oameni stricați. Există însă și cazuri cari ne arată că o bună tovărășie poate avea o influență bună și înnobilitoare asupra unor tineri cu însușiri rele. Din nefericire însă prima posibilitate este mai des întâlnită decât ultima.

Într'o școală religioasă și creștină se poate găsi mai ușor o tovărășie bună. Ca exemplu dăm aici câteva cazuri din Sfânta Scriptură: 1 Sam. 10, 5. 6; 19, 20—23. Înainte de a fi distrus Ierusalimul prin Babilonieni și Iudeii duși în captivitate, a existat un fel de școli de profeti la Ierusalim, unde a fost probabil profeteasa Hulda (comp. 2 Regi 22, 14). Această școală a fost vizitată de evlaviosul rege Iosia, de Daniel, Anania, Mișael și Azaria. Aceștia patru din urmă au încheiat o astfel de tovărășie de școală încât nu s'au despărțit nici în cel mai greu timp de încercare un Babilon, ci au devenit adevărați prieteni, rămânându-și credincioși unul altuia și contribuind astfel la salvarea poporului Izrael.

Biblia ne dă însă și exemplul unei tovărășii rele, care avu cele mai grele urmări pentru un popor întreg. Citește despre această experiență tristă la 1 Regi 12, 8—19. După cum trebuie să fii precaut în alegerea prietenilor tăi, astfel fii precaut și în alegerea colegilor tăi de școală. Nu te încredința oricui.

Studiul istoric: „INTINDEREA LUCRĂRII ADVENTE PÂNĂ LA ANUL 1914”.

În studiile noastre precedente am aflat cum solia adventă și-a luat sbo-

rul spre diferitele Continente, și cum Dumnezeu a condus în mod evident această lucrare. De asemenea am aflat și despre formarea interioară și organizarea acestei lucrări. Acum dorim să aruncăm o privire asupra tăriei lăuntrice și asupra mărimii generale a lucrării advente până la încheierea perioadei mijlocii, în anul 1914. Inceputul acestei perioade este caracterizat prin acceptarea oficială a denumirii denominaționale de „Advențiști de Ziua a Șaptea”, un fapt care s'a întâmplat la 1 Octombrie 1860. De atunci a început o nouă eră în lucrarea adventă. În anul 1861 au fost organizate pentru prima oară Comunități iar la 21 Mai 1863 a fost organizată Conferința Generală cu 20 delegați, având 6 Conferințe. Aceste Conferințe avură în anul 1863, 125 Comunități cu 3.500 membri și 30 lucrători misionari, cari se aflau cu toții în Statele Unite din America. Pentru sprijinirea lucrării advente și în vederea susținerii slujbei de predicare a fost primit în anul 1859 pentru prima dată planul biblic de a da zecime.

Afară de diferitele departamente, cari au fost înființate în cursul timpului spre binele lucrării, aflăm că la sfârșitul secolului al 19-lea s'au înființat două Uniuni. Intinderea cea repede a lucrării a adus cu sine faptul că, Câmpul Misionar mondial n'a fost numai organizat în Comunități, Conferințe și Departamente, ci și în Câmpuri Misionare, Uniuni și Diviziuni. Câmpuri și Uniuni Misionare sunt organizațiuni cari au încă nevoie de un ajutor financiar din partea Conferinței Generale. Organizarea lucrării pe Conferințe, Misionari, Uniuni și Diviziuni a fost numai de necesară pentru a aranja și conduce chestiunile locale ale lucrării, pentru că aceasta nu este posibil din îndepărtări mari și de către persoane cari să nu fie familiarizate cu împrejurările locale. Astfel fiecare Câmp organizat a primit câte un Președinte, Cassier, Secretar, Conducător de Departamente și un Comitet. În anul 1901 a fost organizat Câmpul din Europa, cuprinzând și Răsăritul Apropiat, cât și Rusia împreună cu Siberia într'o Conferință Generală Europeană numărând 3 Uniuni și 2 Câmpuri Misionare. Ședința era la Hamburg, Germania și Comitetul se compunea din 14 membri. Conferința Generală care a fost constituită la începutul lucrării a luat sediul ei la Washington, D. C. în Statele Unite din America de Nord. Comitetul ei număra 32 membri.

În anul 1914 denominațiunea noastră număra 125.844 membri în lumea întreagă. Dintre aceștia 17.015 locuiau în America de Nord, iar 53.829 afară de America de Nord. În total existau 26 de Uniuni, 128 de Conferințe și 106 Câmpuri Misionare.

re. În acest an am avut 5.313 lucrători misionari. Afară de cei câțiva misionari cari au fost trimiși înaintea încheierii secolului al 19-lea în lume, aflăm că între anii 1901—1914 au fost trimiși 1.167 de misionari (în acest număr intră numai bărbații și femeile, neținându-se seamă de copii). În primii șapte ani după organizarea Conferinței Generale, adică dela 1863—1870 intrările denominațiunii, rezultate din zecime și daruri, au fost de 127.803 dolari și 19 cenți. În raport cu creșterea membrilor și a lucrării creșteau și intrările denominațiunii. La sfârșitul anului 1912 denominațiunea A. Z. Ș. începuse în 48 țări neprotestante și în 28 țări necreștine, lucrarea misionară de evanghelizare. Aceste 68 de țări cuprindeau 85% din populațiunea lumii întregi. Pe timpul acela lucrătorii noștri misionari au predicat în aceste țări Evanghelia în 84 diferite limbi și au răspândit literatură în 68 limbi. În acest an au fost 599 misionari activi, fiind sprijiniți de 822 lucrători indigeni în 170 de stațiuni principale misionare și 100 de stațiuni secundare misionare. De asemenea au fost organizate în aceste țări neprotestante și necreștine 507 Comunități cu un total de 18.287 membri.

În anul 1914 Denominațiunea noa-

stră a avut 38 Case de Editură, în cari s'a tipărit literatură în 88 limbi diferite. În aceste Edituri erau 735 de angajați. În anul 1912 găsim 2.194 de colportori angajați în lucrarea de colportaj. Valoarea totală a literaturii vândută începând din anul 1845 până în 1914, adică în timp de 69 de ani, era de 2.334.400.000 lei.

Pe ziua de 5 Septembrie 1866 Denominațiunea noastră a deschis primul ei Sanatoriu, iar în anul 1914 a avut în diferite țări 32 sanatorii și 10 dispensare, cu 122 medici și 1.696 de angajați.

În anul 1872 a fost înființată prima școală a Denominațiunii, iar în anul 1914 am avut 611 școli primare în cari erau 703 învățători și 12.044 de elevi. Afară de aceste școli am mai avut 67 de școli superioare, academii și colegii, în cari erau 538 de profesori și 7.656 de studenți. Școala de Sabat a numărat în anul 1914, 4.936 de școli cu 133.815 elevi.

Din timpul organizării ei adică din anul 1863 până în 1914, Conferința Generală a avut până la anul 1914, 10 Președinți:

1) John Byington, 21 Mai 1863 — 17 Mai 1865; 2) James White, 17 Mai 1865 — 13 Mai 1867; 3) J. N. Andrews, 14 Mai 1867 — 12 Mai 1868; 4) James White, 12 Mai 1868 — 21 Dec. 1871; 5) G. I. Butler, 29 Dec.

1871 — 10 Aug. 1874; 6) James White, 10 Aug. 1874 — 6 Oct. 1880; 7) G. I. Butler, 6 Oct. 1880 — 17 Oct. 1888; 8) O. A. Olsen, 17 Oct. 1888 — 19 Febr. 1897; 9) G. A. Irwin, 19 Febr. 1897 — 2 Apr. 1901; 10) A. G. Daniells, 2 Apr. 1901 — 23 Mai 1922.

Prin aceste date istorice am ajuns să cunoaștem ceva despre mărimea și întinderea lucrării advente. Încă înaintea izbucnirii războiului mondial, solia adventă ajunsese în țări cari cuprindeau între hotarele lor 85% din populația lumii întregi. Din mica sămânță adventă crescuse un pom mare ale cărui ramuri se întindeau în toate părțile pământului și nici apostazia sau prigonirea, nici batjocura sau calomnierea, nici atacuri secrete sau deschise, fie prin viu graiu sau scris, nici răscoale sau războaie nu au putut să oprească solia adventă în sborul ei spre diferitele continente, popoare, neamuri și limbi. Providența divină chemase mișcarea adventă la suprafață și o putere divină a însoțit această mișcare, fiind condusă de mâna puternică a lui Dumnezeu. Ceea ce oamenii au crezut a fi imposibil se realizase într'adevăr și ceea ce batjocoritorii din anul 1848 numeau o pretențiune mehibzuită, adică de a predica Solia Adventă la toate neamurile, a devenit acum o realitate.

Cartea de o neprețuită valoare, plină cu sfaturi dintre cele mai prețioase în ce privește sănătatea noastră și fericirea vieții de familie, este

Divina Vindecare

de E. G. White

pe care o recomandăm tuturor membrilor Comunităților noastre.

Prețul este de 300 lei pe hârtie velină și 250 lei pe hârtie semi-velină.

Pentru vremurile acestea în cari trăim, este venită la timp noua scriere

Spiritismul

de

P. P. Paulini

ce se va pune în curând în vânzare. Această lucrare este foarte lămuritoare în punctele esențiale pe cari fiecare ar trebui să le cunoască despre spiritism.

Prețul 16 lei o face a fi la îndemâna oricui.

Va apare curând o nouă carte de alimentație cuprinzând în cele peste 300 pagini, sfaturile practice în ce privește hrănirea noastră.

Dietă și Hrană

de E. G. White

este lucrarea ce cuprinde îndemnurile cele mai potrivite pentru aceste vremuri în vederea menținerii unei sănătăți depline.

Legată frumos în pânză, 150 lei

Tip. și Edit. „C. E.” Strada Mitropolitul Ghenadie Petrescu, 116, București IV.

Aprobat de Cenzura Corpului II Armată, București